

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ŽENA MÉHO
ŽIVOTA

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Pohřbil ji. Oplakal.
A teď je zpět.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**ŽENA
MÉHO ŽIVOTA**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života

Připravujeme

Nikdo není doma

TIM WEAVER

**ŽENA
MÉHO ŽIVOTA**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2018

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-143-4 (pdf)

Pro Sharlé

Poděkování českým čtenářům

Jako autor si děláte starosti se spoustou věcí. Občas to v průběhu těch deseti měsíců od začátku psaní do dokončení první verze může být opravdu svazující. Začnete pochybovat o každém napsaném slovu, o každé postavě a jejím vývoji, o každém zvratu a odhalení, až v závěru – když konečně knihu dokončíte – cítíte zvláštní směsici úlevy a čiré hrůzy.

A to je teprve začátek.

Jakmile odevzdáte rukopis, začnete si dělat hlavu s tím, co na něj řekne editor, jestli bude hezká obálka, jestli ty žblebty na zadní straně lidi zaujmou, jestli se kniha bude prodávat a jestli ji dobře přijmou čtenáři, protože bez těch se žádná kniha neobejde.

Takže když se mi ozval Tomáš Němec, mozek stojící za nakladatelstvím Mystery Press, které vydává mé knihy v češtině, a pozval mě na letošní Svět knihy v Praze, okamžitě jsem znervózněl. Přestože je Tomáš skvělý nakladatel (a ještě lepší člověk), bál jsem se, že na moje programy na veletrhu nikdo nepřijde. Bál jsem se, že já i David Raker veletrhem bez povšimnutí proplujeme a většina lidí nám nebude věnovat sebemenší pozornost. Ne proto, že bych pochyboval o Tomášovi – pochyboval jsem o sobě.

Už je vám asi jasné, co se snažím říct.

Jsem stresář.

A pak jsem dorazil na svou první akci na veletrhu, v doprovodu své úžasné průvodkyně Alžběty Lexové (která současně překládá romány s Rakerem do češtiny a věnuje jim veškerý svůj um, talent a péči) a uviděl jsem před sálem dlouhou frontu. „Páni,“ řekl jsem Alžbětě, „ten, kdo tady měl teď program, musí být hrozně populární.“ A ona na mě pohlédla a povídá: „Tohle je fronta na *tvůj* program.“

Slovo „ohromený“ ani zdaleka nevystihuje, jak jsem se v tu chvíli cítil. A ani to nebyla ta nejlepší část. Pohled na přečpaný sál plný Rakerových fanoušků byl naprosto dechberoucí, ale ještě lepší bylo to, že jsem se mohl setkat s tolika čtenáři svých knih. Všichni byli tak přátelští, milí a pozorní. S podobnou laskavostí jsem se na žádné ze svých akcí ještě nesetkal (jedna paní mi dokonce věnovala Čapkovu *Válku s mloky* v angličtině – pokud jste to byla zrovna *vy*, pak ještě jednou moc děkuji!), takže když mi Alžběta prozradila, že právě překládá *Ženu mého života*, trval jsem na tom, že do ní napíšu krátké poděkování.

Takže děkuji Tomášovi, Alžbětě a všem z Mystery Pressu.

Děkuji všem, co jste přišli na Svět knihy v Praze.

A děkuji i všem, co dorazit nemohli, nebo je ta akce úplně minula, ale přesto si kupují, čtou a podporují moje knihy v České republice.

Díky, že jste Davida Rakera pustili do svých srdcí.

Stručně řečeno: *Děkuji*.

DEN PRVNÍ

1

Když bylo po všem, ukázali mi záznam z bezpečnostní kamery ze dne, kdy se objevila na stanici. Měla na sobě zelený kabát a tmavé lodičky a vypadala drobně, protože se hrbila, jako by měla křivá záda nebo ji trápily bolesti. Kvalita záběru nestála za nic, a navíc byl obraz posazený nízko, což působilo matoucím dojmem – série trhaných pohybů na pozadí nehybného recepčního pultu stanice.

Ve dveřích se na okamžik zastavila a přidržela je. Na dlažbě se rozlil pruh světla, který jako by vybělil půlku její tváře. Nijak mi nepomáhaly ani vybledlé barevné tóny záznamu. Černá byla spíš šedivá, ostatní barvy pastelové. Žena dveře po několika vteřinách pustila, ale když se za ní zabouchly, neviděl jsem ji o nic zřetelněji. Oči připomínaly tmavé skvrny, plavé vlasy byly šedivé. Jemný poprašek pih, který se jí přes kořen nosu táhl od jedné tváře na druhou, nešlo rozeznat vůbec, stejně jako modrozelené jiskřičky v očích. Nekvalitní čočka kamery nezachytila nic výjimečného. Jako by žena byla jen další obyčejnou návštěvnicí stanice.

Cizinka, nic víc.

Pustila dveře a vyrazila rovnou k recepčnímu pultu. Podle časové stopy v rohu videa bylo těsně před osmou ráno. Policistka za pultem právě mluvila s někým jiným, chlapcem s monoklem a zakrvácenou tváří. Žena si stoupla za mladíka a trpělivě čekala,

dokud ji policistka nevyzvala, aby se posadila. Neochotně se odšourala k řadě židlí, jako by ji nohy jen stěží poslouchaly. Celou dobu klopila zrak k podlaze.

Uplynulo deset minut. Kvůli úhlu kamery jsem na ni pořádně neviděl, hlavu měla pořád skloněnou a pozorovala ruce v klíně. A potom policistka konečně s mladíkem domluvila a mávnutím ruky ženu přivolala zpět k pultu. Byla ve službě i o několik hodin později, když jsem se na stanici objevil já. Měla krátké černé vlasy prokvetlé stříbrem a jizvu na levé tváři, na záznamu však ani jedno z toho nebylo pořádně vidět.

Žena se zastavila u pultu.

Policistka se mírně naklonila, aby měly hlavy ve stejné výšce, a přestože byl záznam zpomalený a nenahrával pohyby rtů v reálném čase, dokázal jsem rozeznat, co strážnice říká.

„*Jste v pořádku, drahoušku?*“

Žena namísto odpovědi začala šátrat v kapsách kabátu. Zpočátku pomalu, pak čím dál zběsileji, jak se jí nedařilo nahmatat, co hledala. Prošla jednu kapsu, pak druhou a teprve ve třetí měla úspěch.

Začala roztahovat kousek poskládaného papíru a konečně strážnici odpověděla. „*Dobrý den.*“

Její další slova jsem kvůli rychlosti záznamu nerozeznal. Nedo-
kázal jsem v trhaných záběrech sledovat pohyby jejích úst. Ale trochu se posunula a díky pozici kamery, zavěšené asi půl metru nad ženinou hlavou, jsem uviděl víc, především to, že na papíru byl jediný řádek textu. Nyní bylo už zřejmé, že jsou její vlasy blondaté, a ne šedivé. Měla je stažené do volného culíku, z něhož se jí uvolnilo několik pramenů. Splývaly jí na límeček a padaly jí i do očí a do tváře stažené napětím, což bylo zřetelné i na přeska-
kujícím záznamu.

Konečně ke strážnici zvedla hlavu, ukázala jí papír a spustila. Mladík stojící opodál s trhnutím vzhlédl od mobilního telefonu,

jako by ho zaujalo, co žena říká. Sledoval jsem, jak se strážnice naklání dopředu, zvedá ruku a říká ženě, aby se uklidnila. Žena se zarazila, trochu se zakymácela a ramena jí poskočila nahoru a dolů. Potom znovu ukázala na kus papíru.

A tentokrát jsem jí ze rtů odezírat dokázal.

„Najděte ho.“

2

Zavolala mi osmadvacátého prosince.

Vánoce jsem strávil se svou dcerou Annabel v jejím domě v jižním Devonu. Bylo jí devětadvacet a bydlela spolu s třináctiletou sestrou Olivíí na dohled od jezera na okraji Buckfastleighu. Obě jsem poznal teprve před pěti lety – předtím jsem neměl ani poňetí, že mám někde dceru –, a přestože Olivia nebyla moje, považoval jsem ji za vlastní, protože o rodiče přišla. Liv už dávno vyrostla z věku, kdy by ještě věřila na Ježíška, ale pořád byla dítě a s dětmi byly svátky vždycky zábavnější. Rozbalili jsme si dárky, koukali na staré filmy, hráli ještě starší deskovky, proháněli Annabelina psa po jinovatku pokrytých blatech a po večerech jsme sedávali na pohovce. Po Londýnu se mi vůbec nestýskalo. Žil jsem tam, měl jsem tam svou práci i dům, jenže ten od Derryniny smrti před osmi lety působil prázdně a opuštěně.

To ráno, kdy mi zavolala, jsem vstal brzy a šel si zaběhat. Vyrazil jsem na západ, po pěšině, která v mírném úhlu stoupala až do srdce blat. Bylo chladno, stromy připomínaly holé kostry, živé ploty se krčily před zimou a polní cesty pokrývaly tenounké pláty ledu, třpytící se jako skleněné tabulky. Po šesti kilometrech jsem narazil na přehradu, jejíž břehy spojoval veliký most. Neda-leko se za plotem pásly krávy a v dálce jsem viděl farmáře se psem. V oknech traktoru se odrážely ostré paprsky ranního slunce.

Běžel jsem ještě kousek dál, po úzké pěšince vyryté do svahu kopce, dokud jsem se neocitl nahoře. Tam jsem se zastavil a bez dechu si vychutnával výhled na dokonalou mozaiku zelených a hnědých polí.

V tu chvíli mi zazvonil mobil.

Měl jsem ho na paži a v aplikaci si zaznamenával trasu, takže chvíli trvalo, než se mi ho podařilo odpojit od sluchátek a vysoukat z pouzdra. Na displeji blikalo číslo s předvolbou centrálního Londýna a mě okamžitě napadlo, že mi volá potenciální klient, někdo, komu se ztratila milovaná osoba a potřebuje pomoc. Na zlomek vteřiny jsem si pohrával s myšlenkou, že bych to nezvedl a dál si užíval volna ve společnosti dcery, kterou jsem znal tak krátce a stále se s ní sblížoval. Jenže pak na mě dolehla skutečnost. Pohřešovaní byli můj život. Když zemřela Derryn, stali se mým záchranným lanem. Jen díky nim jsem dokázal jít dál. A tahle krátká dovolená musela beztak jednou skončit. Dříve či později bych se do Londýna a k práci, která mě držela nad vodou, stejně vrátil.

„David Raker.“

„Pane Rakere, tady detektiv seržant Catherine Fieldová.“

Na okamžik mě vykoledjila a já jsem marně pátral v paměti, jestli jsme se už někdy setkali nebo se mi o ní někdo zmínil.

„Co pro vás můžu udělat?“

„Vlastně je to celé trochu divné,“ opáčila Fieldová a pak se na chvíli odmlčela. „Dneska ráno na naší stanici v Charing Crossu přišla žena. Působí dost zmateně.“ Další ticho. „Nebo možná vůbec zmatená není. Popravdě sama nevím.“

„Rozumím,“ řekl jsem, ačkoli jsem neměl ponětí, kam tím míří.

„Nic u sebe nemá – ani telefon, ani občanku. Přinesla si jen kousek papíru s vaším jménem.“

Zadával jsem se do dálky. Svaly mi pomalu vychládaly a pot mě mrazil na kůži. Vybavil jsem si své webovky. Byla to jednoduchá stránka se základním přehledem a kontaktním formulářem, ale měl jsem tam i e-mailovou adresu a telefon.

„Nejspíš mě našla na internetu,“ usoudil jsem.

„Možná,“ opáčila Fieldová a pak si odkašlala, až to na lince zapraskalo.

„Takže chce moji pomoc?“

„Já vlastně nevím, co chce.“

„Jak to myslíte?“

„Tvrdí, že vás zná.“

„Odkud?“

Fieldová si podruhé odkašlala. „Prý je vaše manželka.“

Zamračil jsem se. „Moje *manželka*?“

„Tak to řekla.“

„Ne,“ vyhrkl jsem. „Ne, moje žena zemřela před osmi lety.“

„V roce 2009,“ odvětila Fieldová. „Já vím, právě jsem si o tom přečetla na internetu.“

Čekal jsem, že bude pokračovat, že něco dodá, poví mi, že jde o hloupý vtip, kanadský žertík na moji adresu. Ale ona namísto toho řekla něco mnohem horšího.

„Ta žena se nám představila jako Derryn Rakerová.“

„Cože?“

„Derryn Alexandra Rakerová.“

„Ne,“ zopakoval jsem. „To není možné. Lže.“

„Působí dost sebejistě.“

„Není to Derryn. Derryn je mrtvá.“

„Víte, to je další věc,“ odpověděla Fieldová vyrovnaně a nezaujatě. „Říkala, že ji velice mrzí, čím jste si kvůli ní prošel – ale prý vám chce všechno vysvětlit.“

3

Do Londýna jsem se vrátil až po půl páté, a než jsem se dostal do Charing Crossu, tonulo město v naprosté tmě a ulice pokrývala námraza. Jako ve snu jsem stoupal po schodech na stanici a snažil jsem se rozklíčovat, jak se vlastně cítím. Naštvaný? Zmatený? Ochromený? Telefonát od detektiva Fieldové ve mně zanechal obrovskou trhlinu, kterou jsem se následující čtyři hodiny během jízdy po dálnici marně pokoušel zacelit.

Není to Derryn.

Není to moje žena.

Tyhle dvě věty jsem si opakoval stále dokola. Derryn jsem pohřbil před osmi lety. Byl jsem s ní v nemocnici, když nám oznámili, že má rakovinu prsu. Seděl jsem vedle ní při chemoterapii. Byl jsem tam a držel ji za ruku, poprvé, podruhé i potřetí, kdy mi řekla, že už v léčbě nechce pokračovat, protože beztak nefunguje a ona je ze všech těch léků a návštěv nemocnice už úplně vyčerpaná. Plakala spolu se mnou na posteli v našem domě. To ona mě ponoukla, abych se začal věnovat pátrání po neznámých lidech. Seděli jsme tehdy v křesílkách na zadní verandě a ona řekla, že bych se na něco takového dokonale hodil. To ji vynesli na nosítkách z domu onoho rána, kdy se probudil jen jeden z nás.

Tahle žena nemůže být Derryn.

A přesto, zatímco jsem se neochotně ploužil po dlaždicích k recepčnímu pultu stanice, jsem se nedokázal zbavit střípku naděje. V hloubi duše jsem si vlastně přál, aby to byla pravda. Aby posledních osm let bylo z nějakého – jakkoli šíleného – důvodu jen nedorozumění, omyl, klam. Po Derrynině smrti jsem už žádnou ženu nemiloval tak jako ji, a ty, se kterými jsem chodil a které jsem se snažil milovat stejně, mě právě kvůli tomu nakonec opustily. Co když to je ona? Znamená to, že jsem se zbláznil? Přeskočilo mi?

„Ano, pane?“

Policistka za pultem se na mě tázavě zadívala.

„Jsem David Raker.“

V očích jí okamžitě prokmitlo poznání. Požádala mě, abych se posadil, a o několik minut později se zpoza bezpečnostních dveří za přepážkou vynořila detektiv seržant Catherine Fieldová a pokynula mi rukou. Vstal jsem a vyrazil k ní. Nohy jsem měl jako z rosolu a srdce mi bolestivě tlouklo do hrudního koše. Potřásli jsme si rukama a já si ji pozorně prohlédl. Byla to třicátnice s psíkovými vlasy, které si stáhla z čela a nyní jí v jemných lóknách dopadaly na ramena. Šedý kalhotový kostým se zapnutým sakem dokonale ladil s barvou jejích očí.

Ocitli jsme se v dlouhé chodbě, v níž se nesla ozvěna vyzvánějících telefonů a konverzace. Oknem v jedné ze zdí jsem viděl prostornou kancelář s velikou bílou tabulí popsanou zelenými a modrými fixy a mapu centrálního Londýna s fotkami a lepicími papírky.

Na konci jsme prošli dalšími bezpečnostními dveřmi. Teprve v tu chvíli Fieldová konečně promluvila. „Díky, že jste dorazil tak rychle. Víím, že je to...“

Očividně nevěděla co dodat.

Po telefonu jsem jí řekl, že ta žena nemůže být Derryn. V podstatě jsem jí pověděl všechno, co jsem v duchu opakoval i sám

sobě, až na to, jak moc bych si přál, aby to Derryn byla, a na ten střípek pochybnosti, co ve mně začínal hlodat. Na vteřinku jsem zavřel oči a pokoušel se utřídit si myšlenky. Potřeboval jsem uvažovat jasně. Nesměl jsem se nechat zaslepit emocemi, až jí budu stát tváří v tvář a budu se snažit přijít na to, proč se vydává za moji ženu.

Fieldová se zastavila před další kanceláří, která byla – až na výslechovou místnost – stejná jako ta předchozí. Na stole v koutě stál malý vánoční stromek ozdobený do poslední umělohmotné větvičky cingrlátky a řetězy a kartotékové skříně vedle bílé tabule byly ověšené několika baňkami. Za tabulí se nacházely dveře do výslechové místnosti. Byly pootevřené.

Detektivové v kanceláři, všichni v civilu a s telefonem na uchu nebo očima upřenýma do obrazovky počítače, k nám zvedli hlavy. Slyšel jsem, jak nad námi hučí topení, a na tváři jsem cítil horký vzduch. Čím déle jsem tam stál, tím víc se mi mlžily oči, jako by se kolem mě vznášel jakýsi podivný opar, a nohy se mi chvěly. Zmocňoval se mě neklid. Nemohl za to však teplý vzduch ani zvědavé pohledy detektivů, mohla za to žena ve výslechové místnosti.

Viděl jsem jen kousek jejích zad a vlasů. Nohy měla zasunuté pod stolem, její tvář se ukrývala ve stínu dveří a její oblečení – červený svetr a šedivé tepláky – k sobě vůbec nepasovalo. Napadlo mě, že v tomhle se na stanici nejspíš neobjevila. Její vlastní svršky policisté pravděpodobně zabavili jako důkazní materiál a tohle jí poskytli. Neměla u sebe občanku, nepamatovala si, kde bydlí, a byla rozrušená, a tak k ní Fieldová od počátku přistupovala jako k místu činu. Stala se snad obětí únosu? Držel ji někdo v zajetí proti její vůli? Fieldová musela počítat s každou alternativou. A ženino oblečení, kůže i špína pod nehty mohly v takovém případě posloužit jako důkazní materiál. Nepochybně už ji nechali i vyšetřit, jestli nebyla sexuálně napadena nebo znásilněna.

Projeli databázi na základě jejího popisu i jména, které jim dala, a hledali jakékoli předchozí záznamy nebo spojení s dalšími lidmi. A našli jen mě. Derryn nikdy nedostala ani pokutu za překročení rychlosti, zato já? Mě už v souvislosti s mými případy mnohokrát zatkli, vyslychali a klepli přes prsty. Jestliže Fieldová pátrala po stopách, jedna se jí tady sama nabízela. A její výraz moji domněnku potvrzoval: při pročítání mých záznamů zbystřila. Nebyl jsem tu jen jako svědek.

Považovala mě za potenciálního podezřelého.

4

Podíval jsem se na Fieldovou. „Moje žena je mrtvá,“ oznámil jsem jí znovu, ačkoli jsem si nebyl jistý, koho z nás dvou se o tom snažím přesvědčit víc.

Fieldová můj pohled opětovala. „Zemřela na rakovinu, je to tak?“

„Ano.“

„Rakovinu prsu?“

„Ano.“

„V roce 2009?“

Přikývl jsem.

„Jo,“ pokývala hlavou Fieldová, „jak už jsem říkala, tohle jsem si našla na netu.“

Možná ty informace získala z nějaké oficiální databáze, ale pravděpodobně na ni vyskočily rovnou na googlu. Nikdy jsem slávu nevyhledával, za celou kariéru jsem neposkytl jediný rozhovor, nicméně i tak se mi novináři po každém mediálně zajímavém případě utábořili před domem. A výsledky jejich práce pořád visely na síti, jako hmyz zalitý v jantaru, který se mi nikdy nepodaří vyříznout nebo vymazat.

Chvíli jsme se měřili pohledy.

„Nevěříte mi?“ zeptal jsem se.

„Co jako?“

„Nevěříte, že je moje žena po smrti?“

„Podle všeho se jedná o veřejně dostupnou informaci.“

Přimhouřil jsem oči a snažil se rozklíčovat význam jejích slov.

„Myslíte, že jsem záměrně rozšířil lež?“

„Ne,“ zavrtila hlavou Fieldová, „nic takového jsem neřekla.“

„Znělo to tak.“

„Nebudte paranoidní, pane Rakere.“

„Nejde o paranoii,“ ohradil jsem se. „Vím, co si myslíte. A taky chápu, proč si to myslíte. Musíte zvážit všechny alternativy. Jenže já dva a půl roku sledoval, jak manželka pomalu umírá, a rozhodně jsem si to ani nepředstavoval, ani nevymyslel. Seděl jsem vedle její nemocniční postele, dokonce jsem tam s ní i přespával, a když se rozhodla léčbu ukončit, když nakonec umřela, přišel jsem o všechno. O *všechno*.“ Znovu jsem se k Fieldové otočil a odkašlal si, abych dostal emoce pod kontrolu. „Nevím, co je ta ženská zač, ani proč tohle dělá – ale jedno vám můžu říct naprosto jistě: není to Derryn.“

Těžko soudit, jestli se mi ji podařilo přesvědčit. Nedívala se na mě, upírala zrak na výslechovou místnost a přikývla. „Probrala jsem s ní to, o čem jsme se spolu my dva bavili po telefonu – však víte, jak jste tvrdil, že lže –, a podle ní jste jen zmatený.“

„Nejsem zmatený.“

„Taky prohlašuje, že je pohřešovaná.“

To mě zarazilo.

„Pohřešovaná?“

„Nijak to nespécifikovala, ale i tohle je jeden z důvodů, proč jsme se do toho museli vložit. Představila se jako vaše žena, vypověděla, že je už osm let nezávěsná, a pak odmítla mluvit s tím, že chce nejprve vidět vás.“ Fieldová už držela v ruce bloček. Nyní vytáhla i propisku. „Prý bude mluvit jen s vámi.“

Na chvíli se mezi námi rozhostilo ticho přerušované tlumeným hovorem a vyzváněním telefonů v kanceláři. Konečně Fieldová promluvila znovu. „Máte dceru, že ano?“

„Ano. Annabel.“

„Ale Derryn není její matka?“

Pozorně si mě prohlížela. Očividně ji zajímalo, jestli jsem Derryn někdy podvedl.

„Ne,“ řekl jsem. „O Annabel jsem se dozvěděl před pěti lety. S její matkou jsem chodil asi rok na střední škole. Oběma nám tehdy bylo sedmnáct a těsně před mým odjezdem na vysokou jsme se rozešli – v dobrém. Byla už těhotná, ale rozhodla se mi to zatajit. Netušil jsem, že mám dceru, když jsem si Derryn bral. A Derryn se s Annabel před smrtí nesetkala.“

Fieldová přikývla. „Zajímavé.“

Znovu jsem se ohlédl k výslechové místnosti.

„Nepustíme vás k ní.“

Vytřeštil jsem oči. „Cože?“

„Sice si vás vyžádala, ale my jí nemůžeme vyhovět. Nepochybně mi rozumíte. Nejprve potřebujeme pochopit, odkud se vzala a proč se tu vlastně objevila. Kdybychom vás k ní pustili dřív, než o ní budeme vědět víc... Zkrátka k tomu nedojde.“

Opět mi jen potvrdila předchozí domněnku.

Jsem tu jako podezřelý.

Pokynula mi, abych ji následoval do vedlejší místnosti, kde na dlouhém stole stála řada monitorů. Už ve dveřích jsem na jedné z obrazovek ženu zahlédl a s každým krokem jsem byl čím dál nervóznější. Podlamovala se mi kolena a srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem jeho ozvěnu slyšel v uších. V místnosti nebylo horko, přesto mi na čele a nad horním rtem vyrazila vrstvička potu.

„Posaďte se a nasadte si sluchátka,“ pobídla mě Fieldová.

Naklonil jsem se k obrazovce, abych si ženu prohlédl pořádně, a v ten moment jako by se čas kolem mě zpomalil a všechno utichlo. Odsunul jsem si židli a posadil se. Zničehonic jsem si uvědomil, že se Fieldová nedívá na ženu na obrazovce, nýbrž na

mě. Skoro jako na povel se žena natočila víc ke kameře a zadívala se na dveře. Poprvé jsem viděl její tvář naprosto jasně.

Ne. To není možné.

„Pane Rakere?“

Ohlédl jsem se na Fieldovou a pak jsem se zaměřil zpět na monitor.

„Ona...“ Hlas se mi zadrhl v hrdle.

„Ona co?“ zajímalo Fieldovou.

„Ona vypadá úplně jako Derryn.“

5

Nasadil jsem si sluchátka a sledoval obrazovku. V otevřených dveřích za mnou stál policista v uniformě, ale já ho skoro nevnímal. Nevnímal jsem vlastně vůbec nic. Nedokázal jsem odtrhnout zrak od monitoru, na němž seděla u stolu Fieldová a naproti ní neznámá žena.

Derryn.

Zavřel jsem oči a v duchu si donekonečna opakoval, že to nemůže být ona, zatímco Fieldová ženě vysvětlovala, že mě k ní nepustí, dokud nebudou mít jasno v tom, co se tu děje. „David se ale dozví, o čem jsme se bavily,“ ujistila ji Fieldová, a když jsem znovu rozlepil víčka, viděl jsem, jak se žena mračí. Jako by tomu nerozuměla – nebo se snažila vymyslet nějaký úskok.

Rozhlédla se po místnosti a pak se zabodla očima do kamery, která visela jen kousek nad úroveň její hlavy, přesto bylo na první pohled zřejmé, že si jí žena do té chvíle nevšimla. Obraz se mírně přiblížil a nabídl mi lehce rozostřený záběr na její tvář. Jako bychom se náhle ocitli ve stejné místnosti, jako bychom seděli naproti sobě a dýchali stejný vzduch.

„Vidí mě David?“ zeptala se Fieldové a já měl možnost si poprvé poslechnout její hlas. Přehrával jsem si ho v hlavě znovu a znovu a pokoušel se ho srovnat s tím, který jsem slýchal každý den šestnáct let, co jsme byli s Derryn spolu. Nebyl jsem si jistý,

jestli zní stejně, nebo ne. Už to bylo příliš dlouho. Vědomí, že jsem zapomněl, jak zněl Derrynin hlas, mě naplnilo čerstvým pocitem ztráty a studu, až se mi z toho zamotala hlava.

„Povězte mu, že jen chci, aby mě vzal domů.“

„Kam domů, Derryn?“

Derryn.

Vrátil jsem se do přítomnosti. *Není to ona.* Zadíval jsem se na obraz detektiva Fieldové. *Neoslovujte ji Derryn. Tak se nejmenuje.*

„Jsem to já, lásko,“ promluvila žena znovu a tentokrát se obrátila přímo na kameru. „Dave, jsem to já.“

Dave. Tak mi Derryn říkávala.

Ne. Bezděčně jsem zavrtěl hlavou. *Není to ona.*

„Jsem to já,“ zopakovala žena.

Podíval jsem se na Fieldovou, která ji bez hnutí sledovala.

„Jsem to já,“ zamumlala žena tišeji, téměř poraženecky.

„Ne,“ hlesl jsem neslyšně. Nejradši bych strhl zeď mezi námi a zeptal se jí, kdo ve skutečnosti je a proč se vydává za Derryn, jenže jsem měl v hlavě úplně vymeteno a v uších mi zvonilo, jako by vedle mě právě explodovala bomba.

„David tvrdí, že nejste jeho manželka,“ oznámila jí Fieldová.

Žena nakrčila čelo. „Cože?“

„Prý nejste jeho manželka.“

Ženininy oči se zalily slzami. „Proč by něco takového říkal?“ zašeptala. „Vrátila jsem se k němu. Prosím, dovolte mi s ním promluvit a vysvětlit mu, co se stalo.“

Už jsem zase kroutil hlavou.

„Prosím.“

„Tvrdí, že nejste Derryn,“ zopakovala jí Fieldová.

„Ale já jsem,“ zalapala žena po dechu. „*Jsem.*“

Znovu jsem zavřel oči.

Derryn je mrtvá. Zemřela před osmi lety.

„Dobrá,“ opáčila Fieldová.

Když jsem oči po chvíli otevřel, předkláněla se žena nad stolem a opírala se o desku rukama s roztaženými prsty, jako by se chtěla natáhnout ke dveřím.

Nebyla to Derryn, tím jsem si byl v hloubi duše naprosto jistý, ale přesto pro mě bylo těžké vstřebat, jak moc jsou si podobné. Stejně oči, stejná barva i stříh vlasů. Stejný účes, jaký nosívala Derryn. Měly i podobnou postavu. Byly skoro stejně vysoké a podobně stavěné. Dokonce i jejich obličej měl podobný tvar. Ale nebyla to ona. Derrynin hlas jsem si už možná nevybavoval, avšak její tvář jsem znal nazpaměť. Osm let jsem si ji znovu a znovu připomínal na společných fotografiích. Sice bych si rád namlouval, že nikdy nezapomenu na její gesta, tón hlasu a způsob mluvy, ale čas mě popravdě o většinu těchto vzpomínek připravil. Nejprve jsem si všechny ty drobnosti, které jsem přísahal, že nikdy nezapomenu, připomínal denně, pak už jen občas a nyní byly dny, kdy jsem na ně nepomyslel vůbec. Její tvář však ani po osmi letech v mojí paměti nevybledla. Pohřbil jsem ji, oplakal ji a protřpěl jsem si každou vteřinu. V koutku duše jsem si byl jistý, že to celé nebyla lež, stejně jako jsem si uvědomoval drobné rozdíly mezi oběma ženami – trhliny v masce. Byly si až *neskutečně* podobné – ale nebyly stejné. Ne zcela.

„Prosím, řekněte Davidovi, aby mě vyzvedl.“

Znovu jsem se zaměřil na jejich rozhovor.

„Můžete ho požádat, aby pro mě přijel?“ zeptala se žena znovu.

Ale jestli nejsi Derryn, tak kdo jsi?

„Víš, že jsem to já, Dave.“

Opět se dívala do kamery.

Proč to ksakru děláš?

„Předtím jsem se vás ptala, kde bydlíte,“ promluvila Fieldová.

„Vzpomínáte si na to?“

„Ano,“ přikývla žena.

„Tvrдила jste, že si to nepamatuujete.“

Žena na Fieldovou jen prázdně hleděla.

„Už jste si to vybavila?“

„Bydlím s Davidem,“ odvětila žena zdráhavě, jako by se bála, že se ji Fieldová pokouší nějak nachytat.

„A to je kde?“

„Myslíte adresu?“

„Ano. Kde stojí dům, ve kterém s Davidem bydlíte?“

„Aintree Drive, číslo čtyřicet.“

Ví, kde žiju. Zjistit si její adresu nebylo nemožné, ale rozhodně to nebylo ani snadné. Záměrně jsem ji držel mimo veřejné záznamy.

„Jenže on popírá, že byste spolu žili,“ namítla Fieldová.

„Ovšemže spolu žijeme.“ Znovu se zadívala do kamery. „Jsem přece jeho manželka.“

Zalétl jsem pohledem k Fieldové, která si měřila ženu před sebou.

Přestaňte s tím. Je nemocná.

„Předtím jste nám tvrdila, že jste pohřešovaná,“ navázala Fieldová.

„Vážně?“

„Osm let.“

Žena se zamračila. „To jsem neřekla.“

„Ale ano.“

„Určitě ne.“

„Ano. A nyní prohlašujete, že žijete s Davidem. Jak byste tedy současně mohla být nezvěstná?“

„Nejsem,“ opáčila. „Řekla jsem, že jsme se rozdělili, ne že jsem pohřešovaná.“

„Vy jste se s Davidem rozdělili?“

„Ano. Možná za všechny ty zmatky může tohle.“

„A kde jste se rozdělili?“

„V lékárně.“

Viděl jsem, jak Fieldová sklouzla očima k ženině pravé paži. Zpod rukávu mikiny vykukoval kousíček gázy pokryté kapičkami krve. Já jsem si ho do té chvíle nevšiml, ale Fieldová ho nejspíš už viděla, když ženu vyslyšeli poprvé.

„Byla jste si tam nechat ošetřit ruku?“ zeptala se.

„Ano.“

„Jak jste se pořezala?“

„Byla to jen hloupá nehoda. Dave si dělal starosti a chtěl, aby se mi na to někdo podíval, a tak mě odvezl do lékárný. Zaparkoval venku a řekl, ať si tam skočím a nechám si to ošetřit.“

Tohle je na hlavu.

„Co to bylo za lékárnou?“ zajímalo Fieldovou.

„Já... ehm...“ Odmlčela se. „Nejsem si jistá, jak se jmenovala.“

„A vzpomínáte si, kde byla?“

„Ne.“

„Nepotřebuji přesnou ulici, jen širší oblast.“

Žena znovu zavrtěla hlavou. „Ne.“

Fieldová si v tichosti dělala poznámky a žena mezitím těkala očima mezi ní a kamerou, jako by nechápala, proč detektiv mlčí, nebo proč by o její výpovědi vůbec měla pochybovat.

„Dobrá,“ vydechla Fieldová. „Vezmeme to hezky popořádku.“

Žena přikývla.

„Můžete mi sdělit datum narození?“

„Ano,“ řekla žena. „Narodila jsem se v Guildfordu, třetího března 1975.“ Pohlédla do kamery a mně bylo hned jasné proč. Všechny údaje byly správně.

„Kdy jste se přestěhovala do Londýna?“

„Na přelomu srpna a září 1993, v osmnácti. Studovala jsem zdravotní péči na South Bank University a magistra jsem dělala na King's College.“

Popisovala Derrynin život. Její promoci v Royal Festival Hall jsem měl ještě v živé paměti. Tehdy jsme bydleli v bytě v Hollowayi.

„Jak jste se ocitla tady?“

„Jela jsem vlakem.“

„Odkud?“

„Z Woolwich Arsenal.“

„Jihovýchodní Londýn?“

Žena pokrčila rameny.

„Vypadáte zmateně,“ podotkla Fieldová.

„Já se v Londýně tak dobře nevyznám. Východ, západ a tak.“

Fieldová zaťukala propiskou do bloku. „Žijete s Davidem, ale v Londýně se nevyznáte?“

„Ne,“ opáčila žena bezelstně. „Vlastně ne.“

„Ale Ealing *je* v Londýně.“

„Ealing?“

„Čtvrť, kde s Davidem bydlíte.“

„Aha,“ zarazila se žena. „Aha, ovšem.“

„Proč byste tedy jezdila do lékárny ve Woolwichi?“

„A proč ne?“

„Protože Woolwich leží na opačné straně města od čtvrti, kde podle svého tvrzení bydlíte.“

Tentokrát žena neodpověděla.

„Věděla jste, že je to na opačné straně města?“

„Já... ehm...“ Žena se odmlčela a mně se konečně trochu ulevilo. Ať už ji k tomuhle divadýlku ponouklo cokoli, začínalo se jí hroutit pod rukama.

„Čím se živíte?“ změnila téma Fieldová.

„Jsem zdravotní sestra,“ odvětila žena.

„Tak na co jste potřebovala lékárníka?“

„Jak to myslíte?“

„Copak jste si obyčejnou řeznou ránu nedokázala ošetřit sama? Předpokládám, že tak základní úkony ovládáte.“

„Ano, ovšemže ano,“ přikývla žena a na předchozí otázku neodpověděla. Namísto toho se jen opřela lokty o stůl. „S Davidem se zase budu cítit v bezpečí.“

Rozhostilo se ticho.

Fieldová zatěkala pohledem mezi ženou a kamerou, jako by mi přes zdi, z jedné místnosti do druhé, chtěla poslat nevyřčený vzkaz.

„Co jste myslela tím, že se budete cítit v bezpečí?“ zeptala se Fieldová.

Žena nehnula ani brvou.

„Řekla jste, že s Davidem se zase budete cítit v bezpečí.“

„David je můj manžel,“ prohodila žena a pokrčila rameny.

„On to popírá.“

„Proč by něco takového dělal?“

„Protože jeho žena prý zemřela před osmi lety.“

Žena už kroutila hlavou. „Ne, ne to není pravda.“ Zadívala se do kamery. „Proč to říká? Slíbil jsi, že mě budeš vždycky chránit, Dave.“

„Co tím máte na mysli?“ naléhala na ni Fieldová a poposedla si na okraj židle. „Copak jste doteď nebyla v bezpečí? Před čím by vás měl chránit?“

„To jsem jen tak plácla,“ mávla rukou žena.

Fieldovou však nepřesvědčila. „Ublížil vám někdo?“

Žena si všimla, jak se Fieldová znovu dívá na její ruku. „Ou,“ vyhrkla. „To byla jen nehoda. Nemohl za to. Neudělal to nashvál.“

I ze svého místa jsem viděl, jak se atmosféra ve vedlejší místnosti rázem otočila.

„Chovala jsem se hloupě.“

Naklonil jsem se k obrazovce a přemáhal odpor. Bylo mi jasné, kam žena směřuje.

„Pořezal vás David?“ zeptala se Fieldová.

„Nemohl za to,“ zopakovala žena jako robot. „Neudělal to nashvál.“

„Pořezal vás nožem?“

Žena sklopila pohled do desky stolu a začala vrtět hlavou. „Nechci o tom mluvit,“ zamumlala tiše a propletla si prsty v klíně.

„Takže jste dneska jeli do lékárny, aby vám tam ruku ošetřili?“

„Ano. Proto mě tam David vzal.“

„Proč jste si to neovázala sama?“

„Protože není snadné ošetřovat vlastní rány.“

„Tak proč vás nevzal k doktorovi nebo na pohotovost?“

„Nevím,“ odpověděla. „Říkal, že lékárna bude nejlepší, a já mu věřila. Vysadil mě venku a slíbil, že počká v autě.“

„Proč vás nedoprovodil?“

„Nevím. Na to se musíte zeptat jeho.“

„A tam jste se rozdělili?“ tlačila na ni Fieldová.

„Ano.“

„Jak?“

„Zrovna jsem se chystala jít dovnitř. Ještě naposledy jsem se ohlédla a viděla, že s Davidem mluví nějaký policista. Hádali se. A tak jsem vykročila za nimi, abych zjistila, co se děje, a v tu chvíli se David rozjel a nechal mě tam.“ Podívala se na ruce, které znovu položila na stůl. „Chvíli jsem tam čekala a pak jsem se vydala směrem, kudy odjel. Ale nikde jsem ho neviděla – a už se pro mě nevrátil.“ Do očí jí vyhrkly slzy. „Nechápu to,“ řekla Fieldové a hlas se jí zlomil. „Proč si na to David nevzpomíná?“

Fieldová sklopila zrak k poznámkám a po chvíli se zeptala: „Proč jste nejela rovnou domů?“

Žena si otřela oči.

„Chtěla jsem,“ přiznala.

„Mohla jste nasednout na metro a jet přímo do Ealingu.“

Jenže ona neví, kde Ealing je.

„Metrem moc často nejezdím,“ prohlásila žena a znovu si poklepala prsty po usazených tvářích. „Sama jsem v něm byla jen párkrát. Bojím se tam. Ale když David odjel, došla jsem na nejbližší stanici a tam mi jeden muž pomohl koupit lístek do Charing Crossu.“

„Proč zrovna Charing Cross?“

Ženě se stáhl obličej do grimasy, jako by ji něco bolelo. „Prosím,“ zašeptala, „chci jen, aby mě vzal David domů. Ví, že mi bývá zle, když jsem venku moc dlouho.“

„Dělá se vám zle?“ zopakovala po ní Fieldová.

Žena se usedavě rozplakala. Poprvé za celou dobu jsem s ní soucítil. Vypadala jako ztracené dítě. Nevěděl jsem, co je zač, ani proč se vydává za Derryn, ale očividně byla nemocná – a ne fyzicky.

„Nechápu, proč se tohle děje,“ vypáčila ze sebe mezi vzlyky. „David je můj manžel. Jsme svoji už dvaadvacet let.“

S Derryn jsme byli manželé čtrnáct let. Kdyby před osmi lety nezemřela, bylo by to nyní dvacet dva let.

„Bylo mi devatenáct, když jsme spolu začali bydlet,“ řekla žena a pousmála se. „Zeptejte se ho na náš první byt v Hollowayi. Na ten si určitě pamatuje. Byl to takový maličký kamrlík, ale líbilo se nám tam, protože jsme byli přímo nad starým kinem.“

To kino tam už dávno nebylo, tak jak by to mohla vědět? Začínal jsem si říkat, jestli Derryn neměla sestru, sestřenicu nebo jinou příbuznou, o které by se mi nezmínila. Jenže to by znamenalo, že mi celou tu dobu, co jsme spolu byli, záměrně lhala nebo

přede mnou něco zamlčovala, a nejen ona, ale i její rodina, a o tom jsem upřímně pochyboval. S jejími rodiči i bratrem, když byl zrovna doma, jsem vycházel výborně, ale bohužel jsem se na žádného z nich nemohl obrátit. Derrynini rodiče zemřeli na konci devadesátých let v rozmezí jednoho roku od sebe a její bratr byl zabit v Basře v roce 2004, když pod jeho autem explodovalo improvizované výbušné zařízení. Neměla žádné synovce, neteře ani bratrance a sestřenice. Zůstal jsem jí jen já.

„David tvrdí, že nejste Derryn,“ připomněla jí Fieldová.

„Nechápu, proč tohle dě-“ Zničehonic se zarazila a o zlomek vteřiny později se jí tvář rozjasnila, jako by si něco uvědomila.

„Moment,“ vyhrkla. „Tyhle výpadky už měl.“

Fieldová se k ní naklonila. „Výpadky?“

„Takové výpadky paměti, kdy najednou všechno popírá.“ Znovu se zadívala do kamery a posmutněle našpulila rty. „Předtím jsme vždycky museli vyhledat lékařskou pomoc. Nejspíš je zase zmatený. Proto odjel a nechal mě tam. Zase se mu to vrátilo.“

„Co se mu vrátilo?“

„Nervové zhroucení.“

„To je kravina,“ vyprskl jsem na monitor, ale jediný, kdo na má slova reagoval, byl policista u dveří, který se na mě zvědavě ohlédl.

„Naznačujete, že je David nemocný?“ zeptala se Fieldová.

„Možná se to bude snažit popřít,“ odvětila žena, „nebo možná opravdu na všechno zapomněl. Ale to z něj mluví jeho nemoc. Vrátila se.“ Přitiskla si dlaň na ústa a rozplakala se. „Prosím, jen to ne,“ zakvílela stěží slyšitelně. „Jen ať to není zase jeho mysl.“

„Já nejsem nemocný,“ oznámil jsem ztichlé místnosti.

Žena na obrazovce zamrkala, ale nic dalšího nedodala. Oči se jí leskly slzami a ve tváři byla bledá jako stěna. Fieldová se zakabonila, naklonila se k ženě blíž a pak se zadívala do svých poznámek. „David tvrdí, že jeho manželka zemřela v roce 2009 na rakovinu prsu.“

„To z něj mluví jeho nemoc,“ trvala na svém žena. „Určitě.“

Ne. Ne, to není žádná nemoc, je to pravda.

Fieldová se zarazila s propiskou nad blokem a zadívala se do kamery, jako by čekala na odpověď. *Co jako?* honilo se mi hlavou, zatímco jsem bez hnutí její pohled opětoval. *To myslíte vážně?* Ohlédl jsem se přes rameno ke dveřím a cítil jsem, jak mi kůže brní vzteky. Nechtěl jsem tu být, v téhle stísněné, přetopené místnosti. Nechtěl jsem její lži poslouchat ze sluchátek. Chtěl jsem být vedle. Chtěl jsem zjistit, co se to tu ksakru děje.

„To, co se stalo,“ promluvila znovu žena, „ho úplně zničilo.“

Fieldová znovu zaléla očima ke kameře. Nedivil jsem se její podezřívavosti. Kladla stejné otázky, jaké bych ženě položil já. Žena popotáhla, otřela si nos pomačkaným kapesníkem, a zatímco se v místnosti rozhostilo ticho, já jsem zavřel oči a v duchu si přehrával všechno, čím jsem si byl naprosto jistý. *Šestadvacátého listopadu 2009 jsem se probudil v posteli vedle Derryn. Zemřela ve*

spánku. Toho rána jsem ji měl odvézt do hospicu, protože podle lékařů jí zbýval týden, nanejvýš dva. Znovu jsem rozlepil víčka, protože mě pod nimi začínaly štípat slzy. Snažil jsem se je rozmrkat a dát se dohromady. Bylo jí tak špatně a já se cítil naprosto bezmocný. Nevěděl jsem, jak jí ulevit od neustávající bolesti. Tolik trpěla, bylo to... já byl... já...

„David tvrdí, že jeho manželka zemřela v roce 2009.“

Fieldová znovu promluvila a moje vzpomínky se rozutekly všemi směry.

„Tak to nebylo,“ namítla žena tiše. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a po chvíli se na Fieldovou vyrovnaně zadívala a spustila. „V březnu 2007 mi doktoři diagnostikovali rakovinu poprvé. Prodělala jsem chemoterapii a byla úspěšná – *opravdu* úspěšná. V říjnu téhož roku jsem měla všechny kontrolní testy čisté. Pak se David přestěhoval do Států, do Los Angeles. Měl psát reportáže o prezidentských volbách, nejprve z kampaně na západním pobřeží a pak z Washingtonu. Nechtěl odjet a nadřizení ho nenutili, ale já řekla, že pustím místo v nemocnici a pojedu s ním, a tak jsem tam za ním v listopadu přiletěla. Vždycky jsem se do Ameriky chtěla podívat, obzvlášť do Los Angeles. Do té doby jsem z Evropy sotva vytáhla paty.“

Došlo mi, že zadržuju dech.

To všechno byla pravda.

„Bydleli jsme v Santa Monice,“ pokračovala a otočila se ke kameře, jako by věděla, že poslouchám. „David si na to určitě vzpomene. Ten byt, co jsme si pronajali kousek od Willshire Boulevardu, Dave?“ Podívala se na Fieldovou. „Byl jen pár bloků od kliniky, kde jsem pracovala. Nějakou dobu trvalo, než jsem si na Los Angeles zvykla, ale pak jsem si ho zamilovala.“

Fieldová úkosem pohlédla na kameru. Stručně jsem jí manželství s Derryn popsala, včetně našeho života v zahraničí, a tohle

bylo přesně ono. Vlastně to bylo mnohem víc, než jsem Fieldové řekl. Ta žena věděla o mém životě s Derryn úplně všechno.

„Jak to všechno víte?“ zeptala se Fieldová, jako by slyšela moje myšlenky.

„Byla jsem tam.“

„David tvrdí, že to není možné.“

„Protože nejsem jeho žena?“

„Ano.“

„To je šílené,“ zavrtěla hlavou. „Přece jsem tam s ním byla. Odjela jsem za ním do Států a oběma se nám tam moc líbilo. Byli jsme tam šťastní. A pak se mi v březnu 2008 rakovina vrátila.“ Odmlčela se a polkla. „Léčila jsem se v Americe, protože onkolog, u kterého jsem pracovala – jmenoval se Leon Singer a oba jsme se s ním spřátelili –, zatahal za nitky a zajistil mi léčbu prakticky zadarmo. A znovu jsem rakovinu porazila. Na přelomu září a října jsme se přestěhovali do Washingtonu, aby mohl David psát o volbách odtamtud, a když skončily, vrátili jsme se do Británie. To bylo na konci listopadu.“

Ticho.

Fieldová koutkem oka mrkla po kameře a já jsem vycítil její nejistotu. Tvářila se úplně stejně jako těsně předtím, než mě nechala tady. Pochybovala o mně a začínala si říkat, jestli jí přece jen nelžu. A já se jí ani nedivil.

„V dubnu 2009 se rakovina vrátila potřetí,“ pokračovala žena s pohledem upřeným do stolu. Prsty jedné ruky pevně zaťala do desky. „Rozšířila se. Tentokrát to bylo mnohem horší. Nevěděla jsem, jestli zvládnou další kolo chemoterapie. Pověděla jsem Daveovi, že už nemůžu. Byla jsem tak unavená.“ Zvedla hlavu a v očích se jí zaleskly slzy. „Neustále mi opakoval, že to nesmím vzdávat. Chtěl, abych léčbu podstoupila znovu. Seděli jsme v ložnici na posteli a on mě vzal za ruku a prosil mě, ať to ještě zkusím. Ne že

bych už nechtěla žít, jen jsem z toho všeho byla vyčerpaná. Doktoři, jedna návštěva nemocnice za druhou, nevolnost, zotavování a pak neustálý strach, že tím budu muset projít znovu. Cítila jsem se úplně vysátá. Milovala jsem Davida víc než cokoli na světě, ale zkrátka jsem už nemohla.“ Osušila si slzu pod okem. „A tak jsem léčbu nastoupila a krátce nato jsem změnila názor. Řekla jsem mu, že ho miluju, ale už to nedokážu absolvovat znovu. Prostě to nešlo.“

Nemohl jsem od ženy na obrazovce odtrhnout pohled. Jak je to možné? Sledoval jsem ji se staženým hrdlem. Kde všechny ty informace vyhrabala, zatraceně? Nic z toho by vědět neměla, ve směř šlo o zcela soukromé rozhovory.

Ledaže by se s Derryn nějak znala.

Žena se opět zadívala do kamery.

„Vidíš?“ oslovila mě. „Jsem to já, Dave, Derryn. Prosím, vezmi mě už domů.“

Snažil jsem se potlačit slzy. Nesměl jsem si ji pustit k tělu. Ať už tohle divadlo dala dohromady jakkoli, nehodlal jsem se jím nechat ošálit. Věděl jsem, že to není žena, kterou jsem miloval – viděl jsem to, cítil jsem to –, a přesto jsem si nemohl pomoci. Podobala se Derryn, mluvila jako ona, popisovala všechno, co jsme spolu dělali a co jsme si v soukromí říkali... nakonec toho na mě přece jen bylo moc. Cítil jsem, jak se mi na řasách zatřepotala slza a sklouzla dolů po tváři.

„Vím, proč si myslíš, že jsem zemřela,“ promluvila žena.

„Protože je nemocný?“ nadhodila Fieldová s náznakem skepse v hlase.

„Ano. Sem tam bývá zmatený.“

„Ohledně čeho?“

„Všeho. Nezemřela jsem. Ano, nakrátko jsem přerušila léčbu, ale když jsem viděla, jak ho to ničí, znovu jsem ji nastoupila. A tentokrát zabrala. Opravdu zabrala. Rakovina se už nevrátila.“

„On to popírá,“ namítla Fieldová.

„Ale je to tak.“

Z očí se mi vykutálely další slzy.

„Tehdy potřetí, když jsem mu řekla, že s léčbou nechci pokračovat, že už to nezvládnou, se David nervově zhroutil. Potom jsem na chemoterapii znovu kývla, jenže pro něj už bylo pozdě. Myslela jsem, že tím zachráním nás oba, ale David na tom byl špatně. Následujících patnáct měsíců byl hospitalizovaný u Svatého Augustýna. Víte, kde to je?“

„Ne,“ opáčila Fieldová.

„Je to u řeky,“ vysvětlila žena.

„U řeky? Máte na mysli Temži?“

„Ano. Necelé dva kilometry od místa, kde startují letadla.“

Na Temži se nacházelo jediné letiště – letiště v londýnské City.

Zavrtěl jsem hlavou a snažil se mrkáním rozehnat slzy. Připadal jsem si bezmocný – ze židle za monitorem jsem nemohl nijak ovlivňovat, jak se bude jejich rozhovor dál vyvíjet. *Nezná jméno řeky ani letiště*, chtěl jsem říct Fieldové. *Jak jí můžete věřit?*

„Pečoval tam o něj jeden doktor.“

„Doktor?“

„Ano. Erik McMillan. Erik psáno s k.“

Skepe se vypařila. Název nemocnice a jméno doktora očividně stačily k tomu, aby se Fieldová přiklonila na ženinu stranu a začala pochybovat o mně.

„Po čase se jeho stav zhoršil natolik, že mě ani nepoznával. V jednom kuse opakoval, že nejsem jeho žena, že jeho žena zemřela. Prosila jsem ho, aby mě vyslechl, snažila jsem se mu vysvětlit, že jsem nakonec léčbu podstoupila, a úspěšně, ale on mi nevěřil.“

„Lžete,“ zamumlal jsem a zatnul prsty do stolu.

„Pořád říkal, že jsem mrtvá.“

Propaloval jsem očima obrazovku a v duchu na Fieldovou křičel. *Lže vám. Jsou to samé lži.*

„U Svatého Augustýna budou určitě Davidovy záznamy mít,“ řekla žena. „Klidně se přesvědčte, že si to nevymýšlím.“ Znovu pohlédla do kamery a tentokrát naklonila hlavu, jako by mě skutečně viděla a litovala toho, co se ze mě stalo. „Když se zhroutil, nepoznával mě. Nechtěl se mnou mluvit. Tvrdil, že nejsem jeho manželka, že nejsem Derryn. Nazýval mě podvodnicí. Odmítal se mnou spát v jedné posteli. Občas na mě křičel a ptal se, co dělám v jeho domě. Teprve poté, co začal pracovat s doktorem McMillanem, se jeho stav zlepšil.“

Nic z toho není pravda.

„Všechno je to pravda,“ prohlásila, jako by mě slyšela, a pak svá slova zopakovala ještě o něco důrazněji. „Všechno je to pravda. Díky léčbě je devadesát devět procent času v pořádku. Ale mívá takové zkraty. Sem tam ho to popadne. Třeba vejdu do pokoje a jemu zničehonic přeskochí. Bezdůvodně na mě začne křičet a rvát.“

Zvedla ovázanou ruku.

Takový člověk jsem podle ní byl.

A tohle byl její důkaz.

„Občas má výpadek a začne tvrdit, že nejsem Derryn.“

7

Fieldová mě odvedla do velké výslechové místnosti s holými zdmi.

Bylo tam chladno, protože topení ještě nestačilo sepnout a prostor prohřát. Požádala jednoho z kolegů, aby mi uvařil kafe, a pak se zeptala, jestli na ni chvíli počkám. Mohl bych se zvednout a jít domů, zatčený jsem nebyl, ale něco takového beztak nemělo smysl. Potřeboval jsem zjistit, co je ta žena zač, proč lže a odkud toho ví tolik o mém a Derrynině životě – a nejlepší způsob, jak získat odpovědi, bylo vypáčit je z Fieldové.

Během čekání jsem se snažil utřídit si myšlenky.

Pokud ta žena opravdu věřila, že je Derryn, ať už ji k té domněnce přivedlo cokoli, pak byla duševně nemocná. Možná celých těch osm let, co tvrdila, že žila se mnou, strávila v nějakém léčebném zařízení. A možná to byla dokonce klinika u Svatého Augustýna, kterou zmínila před Fieldovou. Možná právě proto se o ní zmínila. Nebo to celé mohlo být mnohem jednodušší – třeba jen lhala a její divadýlko mělo posloužit nějakému účelu. Jen mě zatím nenapadalo jakému.

Spousta věcí mě na ní znepokojovala, a zdaleka nešlo jen o její pozoruhodnou podobu s Derryn. Zármutek proměnil vzpomínky na manželku v jakési album individuálních momentů vyrytých do mé mysli. Vybavoval jsem si konkrétní okamžiky a to,

jak jsme se při nich cítili. Po tak dlouhé době už jsem si nepamatoval, kde přesně se nacházely pihy na Derrynině tváři, zato jsem si v duchu přehrával, co jsme společně zažili. Například když nás jednou v létě během výletu do Brightonu něco rozesmálo tak moc, že Derryn omylem vdechla nosem kousek cukrové vaty. Nebo když jsem ještě jako novinář celou noc psal článek o korupci na ministerstvu vnitra a říkal jsem si, bůhví jak to není důležité, a pak jsem ráno u snídaně zjistil, že Derryn během noční směny zemřely na pohotovosti čtyři děti. Při pohledu na její sklíčenou tvář jsem si tehdy uvědomil, že na mém článku vůbec nezáleží, a ještě dnes jsem si dokázal živě vybavit tíživou atmosféru té snídaně. Nevzpomínal jsem si, jak toho rána vypadala, ačkoli pokud se vracela z noční, pak na sobě nejspíš měla uniformu a vlasy stažené do drdolu, zůstal ve mně jen ten pocit smutku a bezmoci z vědomí, že ji nemůžu nijak utěšit.

Žena ve výslechové místnosti byla jako ozvěna z minulosti. Proto se mi v první chvíli podlomila kolena a srdce mi div nevyskočilo z hrudi. Jenže to nebyla Derryn. Viděl jsem rozdíly mezi nimi, byť byly drobné – jiný tvar rtů, nosu a odlišná křivka čelisti –, ale především jsem to *cítil*. Ženin hlas ve mně nevyvolával žádné záblesky vzpomínek a necítil jsem ani to nepatrné brnění kůže, ten nevysvětlitelný, nepopsatelný elektrický náboj, který jsme s Derryn sdíleli těch šestnáct let, co jsme byli spolu. A právě to, stejně jako jejich tělesné odlišnosti, mě utvrzovalo v mém přesvědčení. Věděl jsem, že s touhle ženou nic nesdílím – ani jednu vzpomínku. Žádný den v Brightonu, žádná smutná snídaně. Byl jsem si tím naprosto jistý.

Ale kdo to tedy je?

Věděla o soukromých rozhovorech, co jsme s Derryn vedli, znala přezdívkou, kterou mi manželka dala, i věci, co jsme si řekli jen mezi čtyřma očima. Měla nastudovanou Derryninu zdravotní

kartu, věděla přesně, kdy a kde se Derryn léčila, dokonce se zmínila i o Leonu Singerovi, onkologovi, s nímž jsme se seznámili ve Státech. Její popis našeho života v Americe, Derrynina práce na klinice v Santa Monice, skutečnost, že se jí čtyři měsíce po návratu do Británie rakovina vrátila a já ji prosil, aby znovu podstoupila léčbu... to všechno byla pravda. A pokud věděla tohle, nepochyboval jsem, že ví i mnohem víc.

Podíval jsem se na hodinky a snažil se potlačit nervozitu.

Už jsem tu seděl skoro hodinu. Policista se vrátil a zeptal se, jestli chci ještě jednu kávu. Přikývl jsem, a jakmile muž odešel, vytáhl jsem z kapsy mobil a zadal do vyhledávače Nemocnici svatého Augustýna.

Oficiální web vypadal celkem obyčejně, stránku tvořila jediná fotografie průčelí nemocniční budovy – strohé, bílé, moderní. Nalevo se nacházel panel s kartami – *Domů*, *Čemu se věnujeme*, *Nadace*, *Historie*, *Podpořte nás* a *Kontakty*. Nic z toho však nebylo optimalizované pro mobilní telefony a žádný z odkazů nefungoval.

O několik minut později se ve dveřích objevila Fieldová.

„Tomu tedy říkám zmatek,“ prohlásila a podala mi kávu.

„Jen pokud věříte těm jejím pohádkám.“

Fieldová neodpověděla.

„Vy jí snad opravdu věříte?“

Fieldová si zpod stolu vysunula židli, jejíž nohy s tichým praskáním projely vlákny koberce.

„Jistá jsem si jen tím, že mi jeden z vás lže.“

8

Přehodila si sako přes opěradlo židle, posadila se a vytáhla si blok s propiskou. Pokoušel jsem se nahlédnout do jejích poznámek z rozhovoru s neznámou ženou, ale rozeznal jsem jen několik slov: *záznamy, nemoc*.

Zhluboka se nadechla.

„Není to Derryn,“ vyhrkl jsem.

„Vypadá jako Derryn?“

Měřila si mě přimhouřenýma očima a mlčky čekala na odpověď.

„V něčem si podobné jsou.“

„Ale ne stejné?“

„Ne.“

„Trvá na tom, že je vaše žena.“

Znovu se na mě zadívala šedivýma očima, které připomínaly vlhké oblázky na břehu řeky. Spona v jejích vlasech – prosté, kovové věčko – v bledém světle stropních zářivek vrhala drobné odlesky, kdykoli se Fieldová sebenepatrněji ošila. Chvilí mě sledovala a ťukala propiskou do bloku.

„Ta její historka je směšná,“ namítl jsem. „Sama víte, že to nesedí.“

Fieldová mlčela.

„Vleče se až do Woolwiche, aby našla lékárnu, a *pak* jede na policejní stanici do Charing Crossu, protože neví, kde jsem? Proč zrovna tahle stanice? Proč do toho vůbec zapojila policii? Nebylo

by jednodušší se vrátit do domu, který údajně sdílíme? No ovšem, nebylo, protože ona ani neví, kde je Ealing. Ve skutečnosti se v Londýně nevyzná vůbec.“

Fieldová se opřela a založila si paže na prsou.

„Mělo by mě vaše mlčení znepokojovat?“

„Zachovávám si otevřenou mysl,“ opáčila.

„Vy si opravdu myslíte, že říká pravdu?“

„Já myslím, že na tom není dobře.“

„Tak na tom se shodneme.“

„Nemyslím psychicky.“

„Cože? Vy věříte tomu, že nemůže z domu na víc než pár hodin?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Nic jí není.“

„Měla jsem na mysli tu ránu na její ruce,“ vysvětlila Fieldová stroze. „Vyšetřil ji doktor. Má horečku, protože ten šrám je hluboký a zanícený. Tvrdila, že se jí trochu motá hlava. A podle doktora by to na její stav mohlo mít vliv.“

„Takže... co? Její pomatenost způsobila infekce?“

„To jsem neřekla.“

„I kdybyste měla pravdu a ta rána byla vážná – proč nešla k doktorovi? Proč do lékárny? A proč se odtamtud nevydala rovnou na policii v jihovýchodním Londýně?“

„Tvrdí, že se *pokusila* najít policejní stanici v okolí, ale pak narazila na metro, všimla si vlaku odjíždějícího do Charing Crossu a něco se jí sepnulo.“

„Něco se jí sepnulo?“

„Prý si vybavila, že jednou narazila v domě na nějaké vaše pracovní poznámky, kde jste se o Charing Crossu zmiňoval.“

„Děláte si srandu?“

„Popíráte to?“

„Co byste řekla?“ Odmlčel jsem se a znovu zavrtěl hlavou. „Ale no tak, přece sama slyšíte, jak šíleně to zní.“

„Vypověděla, že šlo o,“ zadívala se do poznámek, „spontánní rozhodnutí.“

„Co jako?“

„To, že nasedla na metro do Charing Crossu.“

„A vy jste jí to zbaštila?“

„*Nezbaštila* jsem nic. Snažím se dopídit pravdy.“

Nebylo těžké číst mezi řádky. Neznámá žena měla na ruce zranění, které jsem jí údajně udělal já. Fieldová se jí ptala, jestli jsem jí pořezal nožem, a žena odmítla odpovědět, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že byla pořezaná a její rána byla hluboká a zanícená, a to stačilo, aby Fieldová zbystřila. S případy domácího násilí měla nepochybně dost zkušeností, a já koneckonců taky, takže jsem se ani nedivil, že jí způsob, jakým o mně žena mluví a jak mě odmítá z čehokoli obvinít, připadá podezřelý. Fieldová se potřebovala ujistit, že pro ženu nepředstavuji hrozbu – že nejsem únosce nebo násilník. Musela přijít na to, co je žena zač, proč se obrátila na policii a proč nezná cestu k vlastnímu domu. Potřebovala získat odpovědi. Proč žena dojela až na stanici v Charing Crossu a nevyhledala pomoc ve Woolwichi? A proč vůbec ve Woolwichi byla? Tolik nezodpovězených otázek nemohla Fieldová jednoduše přejít a mávnout nad nimi rukou.

Já se naopak ze všeho nejmíc potřeboval uklidnit a dát se dohromady, protože jsem na ni nechtěl působit jako chlap, který by ženám naháněl hrůzu. Nebo hůř, jako chlap, který by ženě dokázal fyzicky ublížit.

„Má u sebe nějaký průkaz totožnosti?“ zeptal jsem se.

„Ne. Prý ho nechala doma.“

„U *mě* doma, chcete říct.“

„Kde jinde?“

„Má mobil?“

„Ne.“

„Takže žádná občanka ani mobil.“

Cynismus v mém hlase jí nemohl uniknout.

„Docela příhodné, nemyslíte?“

„Jak to?“

„Vám se nezdá zvláštní, že nemá mobil? Každý má přece mobil. Jenže bez něj netelefonuje ani neposílá esemesky.“

„No a?“

„Takže nemá smlouvu s žádným operátorem, žádné dokumenty se svým jménem a podpisem, a neexistuje způsob, jak sledovat její pohyb a ověřit, co říká – a taky tím pádem nevíme, s kým je v kontaktu.“

„K takovým informacím byste stejně přístup neměl,“ opáčila Fieldová ledově. „Alespoň ne legálně,“ rýpnula si do mě.

Očividně cítila potřebu mi dát najevo, že nejsem policista a že má jasnou představu o tom, jak pracuju.

„Je vůbec v systému?“ zeptal jsem se.

„Jak to myslíte?“

„Jestli je žena jménem Derryn Rakerová uvedená v některé z oficiálních databází.“

Dlouho mlčela. „Ne.“

„Takže pracuje jako zdravotní sestra, a přitom nemá sociální ani zdravotní pojištění?“

Fieldová neodpověděla.

„To nedává smysl a vy to dobře víte.“ Čekal jsem na reakci, žádné se mi nedostalo, a tak jsem pokračoval dál: „Sejmuli jste jí otisky?“

Fieldová se ušklíbla. „Vedete snad tohle vyšetřování vy?“

„Jen se ptám.“

„Ano, sejmuli.“

„A?“

„Slepá ulička.“

„V jaké nemocnici tvrdí, že pracuje?“

„Královny Alžběty.“

Fieldová mi věnovala nicneřkající pohled, ale mně bylo jasné, co se jí honí hlavou: Nemocnice královny Alžběty se nacházela ve Woolwichi. Možná proto tam žena byla.

„Volala jste tam?“ naléhal jsem na ni. „Sehnala jste někoho, kdo s ní pracuje?“

„Nechala jsem vzkaz, ať se mi ozvou.“

Usmál jsem se.

„Jsou Vánoce, Davide. Lékařský personál neví, kam dřív skočit, a administrativní pracovníci jsou doma s rodinami.“

„Jasně. Takže nemůžete nijak ověřit, jestli říká pravdu, nebo ne.“ Odmlčel jsem se a promnul si oči. „Měla u sebe hotovost nebo platební karty?“

„Proč vás to zajímá?“

„Za co si koupila lístek na metro?“

Zdálo se, že Fieldová neví, jestli mi má vůbec odpovídat.

„Žádné karty,“ přiznala nakonec.

„Takže se sem z Woolwiche teleportovala?“

„Ne, měla u sebe dvacet dva liber.“

„Žádná občanka, žádné karty, žádný mobil a žádné potvrzení od personálu nemocnice, že tam je skutečně zaměstnaná.“ Díval jsem se přes stůl na Fieldovou, ale ta upírala zrak do bloku a čmárala si tam nečitelné poznámky. „Něco tu smrdí. A vy to víte.“

Konečně ke mně zvedla oči. „Odkud toho o vás tolik ví?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Všechno, co říkala, sedí.“

„V jakém smyslu?“

„Věděla o bytu, co jste měli v Hollowayi, o nemoci vaší manželky. Sám jste potvrdil, že to všechno je pravda. Očividně toho

ví dost i o vašem životě v Americe. Když jsem s ní vedle mluvila, zdálo se mi...“ Myšlenku nedokončila.

„Co se vám zdálo? Není to moje žena, jasné? Ta ženská je buď pomatená, nemocná, nebo patologická lhářka. Není to Derryn.“ Opřel jsem se. „Zajedeme ke mně domů a já vám všechno ukážu. Mám tam úmrtní list. Někde na půdě mám i stvrzenky z pohřebního ústavu. Stačí mi deset minut a dokážu vám, že lže.“

„A co to nervové zhroucení, o kterém mluvila?“

Zamračil jsem se. „Tomu snad nevěříte?“

„Tvrdíte, že k tomu nikdy nedošlo?“

„Přesně to tvrdím.“

„Nepamatujete si na něj?“

Frustrovaně jsem vydechl. „Nepamatuju? Jak bych si mohl pamatovat něco, co se nikdy nestalo? To, co vám tam navykládala, jsou lži. Nikdy jsem se neléčil patnáct měsíců, navíc v nemocnici, o které jsem dneska slyšel poprvé. Ve špitálech se snažím trávit co nejmíň času. Ta její historka je praštěná. Je na hlavu. A nejhorší na tom všem je, že jí očividně chcete věřit.“

Fieldová se nadechla, ale pak zase ústa sklapla.

„Co?“ pobídl jsem ji.

„Volala jsem tomu lékaři, který vás u Svatého Augustýna údajně léčil. Eriku McMillanovi.“

Znovu se odmlčela.

„A?“

Fieldová se opřela lokty o stůl. „A on potvrdil všechno, co řekla.“

„To není možné.“

„McMillan mě varoval, že to popřete.“

„Popírám to, protože k tomu nikdy nedošlo.“

„Popírání a nedůvěra jsou prý součástí vaší diagnózy. Tvrdil, že jste trpěl depresemi a úzkostí. Měl jste bolesti hlavy. A také jste si údajně prošel obdobím, kdy jste pravidelně kolaboval.“

„To je hovadina,“ odfrkl jsem si. „V životě jsem neomdlel.“

Potom jsem se ale zarazil.

Právě jsem jí zalhal, automaticky a instinktivně: před třemi lety jsem jednou zkolaboval – a soudě dle jejího obličeje o tom buď věděla, nebo něco tušila.

Zaťukala propiskou o blok. „Vyžádali jsme si vaši zdravotní kartu, a jakmile nám to odklepnou, zavolám vašemu praktickému lékaři, doktoru Jhadavovi. Ale mezitím, můžete mi říct něco, od čeho bych se mohla odpíchnout?“

„Tohle všechno máte od McMillana?“

„Co všechno?“

„Deprese, úzkosti, mdloby – tohle všechno vám povykládal on? Protože moje záznamy jsou chráněné. Jestli je s vámi rozebíral, porušil zákon.“

„Nerozebíral.“

„Já mám dojem, že jo...“

„Mluvil o potížích, na které bychom se měli připravit při jednání s člověkem ve vašem stavu.“

„Já v žádném stavu nejsem.“

„Dobře,“ zamumlala a zvedla ruku, jako by se snažila ukonejšit dítě. „Dobře, jen klid.“

V tu chvíli mi došlo, o co jí jde. Samým rozrušením jsem přehlédl pastičku, co mi nalíčila. Čekala, že se buď vytočím a začnu se chovat jako muž, kterého jí McMillan popsal, nebo jí ve snaze se ospravedlnit prozradím další podrobnosti ze své minulosti. Víc ji zajímalo to druhé, nicméně obě varianty jí v závěru ukážou, co jsem zač.

„Podívejte,“ řekl jsem a pokoušel se potlačit hněv, „u svého doktora jsem byl naposledy před rokem – a možná už je to i déle. Omdlel jsem jednou. Kvůli případu, na kterém jsem tehdy pracoval. Byl jsem vyčerpaný a vystresovaný. Tot' vše. O nic víc nešlo. Takže ano, jednou jsem zkolaboval a nějakou dobu mě trápily bolesti hlavy, ale to není totéž jako nervové zhroucení, nemyslíte?“

„Předepsal vám lékař něco?“

„Cipralex, ale nikdy jsem si ho nevzal.“

„Ten je na depresi, je to tak?“

„A jak říkám, nikdy jsem si ho nevzal.“

„Proč ne?“

„Protože do sebe nechci cpát léky, které nepotřebuju.“

Fieldová se na chvíli odmlčela a zadívala se na blok s poznámkami.

„Takže mi všichni lžou, jen vy ne?“ nadhodila.

„Ne, všichni ne.“

„Jen ta žena a doktor McMillan od Svatého Augustýna?“

„Ano.“

„Co když nám přijde vaše karta a ten záznam o léčbě u Svatého Augustýna tam bude?“

„A co když vám přijde a nic takového tam nebude?“

Zvedla ke mně pohled. „Já vás tam uvnitř viděla.“

„Kde?“

„Před těmi monitory. Byl jste v šoku a vypadal jste zmateně. Tvářil jste se, jako by to *byla* vaše žena.“

„A? Co to dokazuje?“

„Chápete, co se snažím říct, ne? Podobá se vaší manželce natolik, že jste si na chvíli – i kdyby jen na vteřinku – myslel, že by to *mohla* být ona. Ví o vás první poslední, včetně věcí, které jste si s manželkou řekli v soukromí. Prohlašuje se za Derryn Rakovou, vypadá jako Derryn Rakerová a vy mi teď přiznáte, že jste měl problémy s depresemi a úzkostnými stavy –“

„Já žádné problémy s depresemi nemám.“

„– a že jste omdlával a trpěl bolestmi hlavy. A doktor McMillan, který z toho, co se mi o něm prozatím podařilo zjistit, má v oboru docela velké renomé, mi sdělil, že vás dokonce museli hospitalizovat. Prý trpíte čímsi, co se nazývá Capgrasův syndrom. Je to –“

„Nezajímá mě, co to je.“

„Je to stav, kdy člověk věří, že manžela, manželku, dítě nebo jiného blízkého nahradil nějaký dvojník.“ Odmlčela se a zadívala se na mě. „Podvodník.“

„To myslíte vážně?“

„Tvrdí, že k tomu občas dochází v důsledku poranění hlavy.“

„Já toho chlapa vůbec neznám.“

„Utrpěl jste v minulosti poranění hlavy? Třeba ještě v dobách, kdy jste pracoval jako novinář? Četla jsem, že jste byl zahraniční korespondent v Iráku, Afghánistánu, dokonce i v Jihoafrické republice během voleb...“

„Na tom nezáleží.“

„Záleží, pokud to souvisí s –“

„S ničím to nesouvisí, protože to není pravda.“

Tentokrát neodpověděla, jen se na mě dívala.

„Není to ona,“ zopakoval jsem co nejklidnějším tónem.

„Dobrá,“ opáčila Fieldová. „Není to ona.“

V jejím hlase nezaznívala ani stopa po cynismu nebo jízlivosti, ale bylo očividné, že jsem ji nepřesvědčil. Sklouzl jsem očima k jejímu snubnímu prstýnku. „Jste vdaná, vidíte?“ zeptal jsem se.

Zamračila se. „Tak *tohle* opravdu s ničím nesouvisí.“

„Představte si, že byste před osmi lety ovdověla a najednou se zničehonic objevil člověk, který vypadá jako váš manžel a *vydává* se za něj. Jak by vám bylo? Myslíte, že byste do té místnosti vešla a *nijak nereagovala*?“ Zarazil jsem se, protože se mě znovu začal zmocňovat vztek. „Ano, byl jsem zmatený, protože se ta žena Derryn opravdu podobá. Nejsou úplně stejné, ale jsou si podobné. A ano, ví spoustu věcí, které by vědět neměla. Ale víte, co mě na tom rozrušilo nejvíc?“ Odmlčel jsem se a pohlédl jí přímo do očí. „To, že jsem manželku pohřbil. Přihlížel jsem tomu, jak pomalu a neskutečně bolestivě umírá, a nemohl jsem s tím nic dělat. Posledních osm let jsem si každý den zažíval hotové peklo, ale držel jsem se naděje, že se z toho jednou vyhrabu. A teď, když jsem konečně tady, když se mi konečně podařilo dát si život dohromady, se odkudsi zjeví cizí ženská a znovu mě zadupe do země.“

Fieldová nehnula ani brvou.

Když mi došlo, že se žádné odpovědi nedočkám, zeptal jsem se: „Můžu jít?“

„Máte na to plné právo.“

Vstal jsem a naposledy se podíval na ni i na místnost, kde jsem strávil posledních pár hodin. Ještě ráno jsem byl v Devonu s dcerou. Byl jsem šťastný, možná nejšťastnější za bůhví kolik let. A teď bylo všechno pryč. A zůstalo jen tohle.

„Ještě jednu věc,“ zastavila mě Fieldová.

Otočil jsem se k ní.

„Vím, že už se nemůžete dočkat, až si začnete hrát na detektiva, ale potřebuji, abyste se od ní držel dál. Nehodlám vám tu předčítat předpisy, protože je beztak dávno dobře znáte, ale žádám vás, abyste to ještě víc nekomplikoval.“ Na chvíli se odmlčela a studovala mě pohledem. „Je to jasné?“

„Ona a ten doktor lžou.“

„Na tom teď nezáleží. Zkrátka vás teď můžu hezky poprosit, nebo můžu jít a nechat si podepsat nějaký cár papíru, aby to bylo oštemplované a oficiální. Ale jsem si jistá, že nic takového nebude zapotřebí, vidíte, pane Rakere?“

Najednou jsem byl pan Raker, žádný David.

„Neopouštějte město, ať se s vámi můžeme spojit, kdyby bylo třeba,“ řekla.

Neodpověděl jsem.

„Pane Rakere?“

„Fajn,“ odsekl jsem. „Budu čekat, až se ozvete.“

„Díky.“

Až na to, že po dni plném lží, jsem jí právě řekl další.

Žena po půlhodině vyšla ven.

U vchodu na stanici zastavil taxík, přímo vedle policistky, která přistoupila k okýnku řidiče. Noc byla tichá, a tak se mi podařilo zachytit střípky konverzace. Ženu očividně na noc odvázeli do hostelu a policistka řidiči předávala instrukce.

Napínal jsem uši, abych zaslechl, kde přesně se hostel nachází, ale byl jsem příliš daleko, a když se konečně žena vynořila ze dveří stanice, musel jsem se stáhnout ještě hlouběji do stínů, takže jsem neslyšel všechno. Díval jsem se, jak nasedá dozadu. Policistka se vrátila na stanici a taxi vyrazilo.

Dojelo až na konec ulice a tam zastavilo. Ve tmě se jasně zableskla brzdová světla, vůz však nezabočil. Zůstal stát na křižovatce. Čekal jsem, že se rozjede a zmizí mi z dohledu, ale nic se nedělo.

Něco je špatně.

O několik vteřin později se otevřela zadní dvířka. Instinktivně jsem vykročil vpřed, abych zjistil, o co tu jde. Žena vystoupila a já viděl, jak na ni řidič mává rukou a otáčí se k ní od volantu. Ať už se jí snažil říct cokoli, neposlouchala ho. Namísto toho vykročila směrem k policejní stanici. Lekl jsem se, že by mě mohla zahlédnout, a rychle jsem se stáhl zpět. Myslel jsem, že se vrací na stanici. Možná si tam něco zapomněla. Možná ji něco vyděsilo.

Ona však stanici minula.

Ukryval jsem se ve stínu čtyř jilmů na konci Agar Street, a když se ke mně přiblížila, přeběhl jsem Strand. Noc náhle vybuchla v explozi světla a zvuku – motory, klaksony a sirény, vánoční dekorace rozvěšené na pouličních lampách a blikající žárovičky ve výlohách. Sledoval jsem, jak žena zabočuje doprava a kráčí k Trafalgarskému náměstí.

Kam to jde? V tu chvíli se ohlédla a pak zašátrala v kapse a cosi z ní vylovila – samolepicí papírek. Přečetla si ho, znovu ho schovala do kapsy a podívala se na hodinky.

Vzápětí přidala do kroku.

Snažil jsem se oprostít od absurdity celé té situace, nepřipouštět si, že jsem se pověsil na paty někomu, kdo se tak pozoruhodně podobá ženě, kterou jsem miloval a oplakal, ale nebylo to snadné. Znovu jsem přešel ulici na její stranu a na okamžik se mě zmocnil podivný pocit dějà vu, jako bych tohle už jednou prožil – v životě, který jsem sdílel s Derryn. Byli jsme spolu někdy na Strandu? Že by ve mně ten dojem vyvolaly vánoční dekorace? Nebo jsem za ní někdy běžel a snažil se ji dostihnout? Žádná vzpomínka se mi z podvědomí nevynořila, a tak jsem ty pocity úplně potlačil a pokračoval za ženou, v bezpečném odstupu dvaceti metrů.

Tohle není Derryn.

Šla dál, s hlavou sklopenou a rukama v kapsách, ale právě když jsem si myslel, že přejde silnici a zamíří k náměstí, k mému překvapení vešla do metra. Zarazil jsem se a chvíli zmateně sledoval, jak mizí v útrobách podzemky. Kam chce jet? Na Waterloo? Nebo se chce vrátit do Woolwiche, kde jsem ji dle jejího tvrzení nechal před lékárnou a ujel jí?

Pokud ano, pak se tentokrát vydala jinou trasou než ráno, delší a komplikovanější. Nemluvě o tom, že Fieldové navykládala, že nemá metro ráda a jezdí jím jen zřídka.

Takže to byla další lež.

Zrychlil jsem a zahlédl ji na vzdálenější straně haly, u automatů na jízdenky. Krmila ho mincemi a v ruce opět svírala ten lísteček. Zamířila k turniketům. Na stanici panoval čilý ruch, takže nebylo obtížné se před ní ukrýt, jenže pak mě znovu překvapila. Namísto toho, aby se vydala k lince směřující na Waterloo, zamířila opačným směrem, na Northern line.

Snažil jsem se přijít na to, co se děje a kam by mohla jet, a o patnáct minut později jsem dostal odpověď. Vystoupila na stanici Chalk Farm. Jakmile vystoupala na povrch, zastavila se a znovu zkontrolovala papírek. Byl jsem ještě za turnikety, stále příliš daleko na to, abych viděl nějaké detaily, ale zdálo se, že je lístek popsáný odshora dolů. Jsou to instrukce? Pokyny? Znovu v rychlosti koukla na hodinky a vykročila do noci.

Přešla Haverstock Hill a vydala se na sever, úzkou ulicí lemovanou kancelářskými budovami a sklady. Držel jsem si odstup, zatímco se mi objevovala ve světle lamp a vzápětí zase mizela ve tmě. Ulice se stáčela mírně doleva, a když jsem ženu znovu zahlédl, opět změnila směr a zaplula mezi komunitní centrum – relikt ze sedmdesátých let s odlupující se omítkou – a ošklivou budovu z rudých cihel, která byla podle všeho první v řadě identických pětipodlažních bytovek, za nimiž se tyčil panelák a vedle něj se rozkládalo opuštěné dětské hřiště.

Obešel jsem hřiště a zastavil se. Žena zamířila ke druhé pětipodlažní budově v řadě a vystoupala po vnějším točitém schodišti, které připomínalo betonový šroub, až k pátému patru, kde pokračovala otevřenou chodbou, vystavenou nepřízni počasí. Zničehonic se zvedl vítr a žena sklopila bradu a zvedla si límec kabátu. Zastavila se dva byty od konce chodby.

Chvilí nic nedělala, jen si znovu pročetla lísteček v ruce, jako by čekala, že jí v dlani ožije, a pak zatlačila do dveří. Bez odporu se otevřely.

Nebylo zamčeno.

Žena zmizela uvnitř a já se znovu marně snažil přijít na to, co se tu děje. Proč sem přišla? Komu ten byt patří? Napadlo mě, že bych mohl vyběhnout nahoru, udeřit na ni a přinutit ji, aby kápla božskou, ale pak jsem si to rozmyslel. Díval jsem se, jak se za ní zavírají dveře, a ani jsem se nehnul. Kdybych se tam vrátil, jen bych tu ženu vyděsil – obzvlášť až by jí došlo, že jsem ji sledoval –, a to by jen Fieldové zkomplikovalo práci a možná by to potvrdilo její nejhorší obavy ohledně mého psychického stavu. Nechtěl jsem skončit v železnicích a ve vazební věznici. Odtamtud bych jen sotva přišel na to, co je neznámá žena zač. I pohružka Fieldové o tom, že si sežene soudní příkaz, byla jen zkouška. Snad i návnada. Zajímalo ji, jak budu reagovat. Jestli se budu chovat jako únosce nebo násilník, který by dokázal v záchvatu hněvu pořezat partnerku a pak ji zastrašit, aby o tom nikde nemluvila.

Nehodlal jsem jí hrát do karet.

Poznačil jsem si adresu domu a vydal se zpět k metru. Cestou jsem se rovnou pustil do pátrání. Ženino pravé jméno jsem neznal, takže běžné vyhledávání by mi bylo k ničemu. Proto jsem se rozhodl obrátit na odborníka. Otevřel jsem kontakty a sjel dolů ke jménu Spike. Byl to hacker, s nímž jsem spolupracoval už v dobách, kdy jsem psal pro noviny. Často mi sháněl informace o mých pohřešovaných klientech, ty veřejně dostupné i ty o něco tajnější. Nepředstíral jsem, že to, co pro mě Spike dělá, je legální – nebo etické –, ale přesto jsem jeho služeb využíval, protože to občas byl jediný způsob, jak získat odpovědi rychle a spolehlivě. Jeho pravé jméno jsem neznal, ani jeho skutečnou adresu. Věděl jsem jen, že je původem Rus a honorář za odvedenou práci mu vždycky musím odnést do posilovny na severu Londýna, kde si pro ten účel pronajímá skříňku v šatně.

„Davide,“ ozval se v telefonu. „Jak se vede?“

„Čau, Spikeu. Dobře, co tobě?“

„Nestěžuju si,“ odpověděl jen s nepatrným východoevropským přízvukem, který roky života v Anglii už téměř smazaly. „Máš pro mě něco zábavného?“

„Potřebuju, abys mi někoho proklepnul.“

„Jasný. Jméno?“

„Erik McMillan.“ Vyhláskoval jsem mu ho. „Potřebuju úplně všechno, co se ti podaří vydolovat. Je to doktor, psychiatr u Svatého Augustýna – to je nemocnice v Thamesmeadu. Začni se základními údaji: co je zač, jestli je ženatý a tak, kde žije. Pokud se ti podaří zjistit cokoli navíc, bude to jen plus.“

„Chceš jeho telefonní záznamy?“

Zamyslel jsem se nad tím – ale ne nadlouho.

Hrál tvrdě. Budu muset oplatit stejnou mincí.

„Jo,“ řekl jsem. „Jestli se k nim dostaneš, vyjeď mi je.“

Jakmile jsem domluvil se Spikem, zavolał jsem ke Svatému Augustýnovi. Přivítal mě automat, který mi vyjmenoval všechny pracovníky z různých oddělení, s nimiž mě může spojit, ale ani jeden z nich nebyl Erik McMillan. Zároveň mi znuděný robotický hlas oznámil, že kvůli vánočním svátkům je provoz zařízení omezený. Podíval jsem se na hodinky. Tři čtvrtě na osm. Zvažoval jsem, že bych nechal zprávu na záznamníku, protože automat mě ujišťoval, že se mi někdo z personálu ozve, jakmile to bude možné, ale pak jsem jen zavěsil. Nejprve jsem se musel uklidnit a nejlepší bude počkat na Spikeovu zprávu o McMillanovi, než se ho pokusím oslovit. Kdybych se s ním spojil hned, opět bych hrál do karet Fieldové a McMillanovi bych poskytl výhodu. V tuto chvíli jsem se nechával unést hněvem, což znamenalo, že jsem byl náchylnější k přehmatům.

Ba co hůř, v tomhle stavu by se mnou mohl kdokoli velmi snadno manipulovat.

Potřeboval jsem uvažovat s jasnou myslí, potřeboval jsem si všechno v klidu probrat, ačkoli ani s tímhle vědomím nebylo snadné se od hněvu zcela oprostít. Cestou domů jsem si v hlavě donekonečna přehrával, co všechno zatím vím, a snažil jsem se přijít na to, co je ta žena zač, o co jí jde a jakou roli ve všem hraje McMillan. Kdyby byla pacientkou u Svatého Augustýna, mnohé by se tím vysvětlovalo – s jedinou výjimkou. Proč by McMillan policii tvrdil, že mě patnáct měsíců léčil? Kdyby Fieldová přišla na to, že jí lhal – což se nevyhnutelně muselo stát –, riskoval by práci, pověst, dokonce svobodu, což mi u muže v jeho postavení připadalo naprosto šílené.

Ledaže by si byl na sto procent jistý, že všechno může dokázat.

A to přede mnou otevíralo jen dvě možnosti: buď jsou jeho lži natolik propracované, že budou ještě přesvědčivější, než jsem se obával, nebo... říká pravdu.

A já jsem možná skutečně nemocný.

Můj dům tonul v naprosté tmě, kterou pronikala jen vodnatá nažloutlá záře bezpečnostního světla. Byl to čtyřpokojevý přízemní domek, v téhle čtvrti velmi neobvyklý, což byl taky důvod, proč jsme ho s Derryn před odjezdem do Spojených států koupili. Společně jsme tu bydleli jen devět měsíců, než jsme se přestěhovali do Ameriky, a pak pouze jedenáct po návratu do Británie. Když Derryn zemřela, náhle mi náš dům – ideální pro založení rodiny, kterou jsme vždy chtěli mít – připadal příliš velký a prázdný, až jsem z toho téměř nemohl dýchat. Kvůli tomu jsem přes rok nespal v naší posteli, dokonce jsem do naší ložnice ani nevkročil, a noc co noc jsem usínal na gauči u televize. Za těch několik let už jsem se přes to přenesl, ale pořád mi připadal jako domov, kde jsem bydlel odjakživa sám, jako místo, které si Derryn ani nestačila užít, a právě proto jsem si nebyl jistý, jestli tam vlastně žiju rád a jestli se tam cítím tak, jak by se člověk doma cítit měl. Úsloví „můj dům, můj hrad“ se na ten můj rozhodně nevztahovalo, protože pro mě nebyl ani soukromou baštou, ani útočištěm.

Rozsvítil jsem lampu v chodbě a pak vánoční výzdobu. Světýlka rozvěšená po okapech ozářila přední trávník. Tohle roční období jsem si každý rok protrpěl: Derryn Vánoce zbožňovala, milovala výzdobu, stromky, oslavy. Žárovky na dům vybrala ona

a já je od její smrti pravidelně rozvěšoval, abych si ji připomněl a snad se s ní i jakýmsi způsobem spojil. Sledoval jsem, jak blika- jí odstíny rudé, žluté, modré, růžové a fialové, ale po dnešku jsem měl pocit, jako by sem ty barvy a radost, jakou zastupovaly, nepatřily. Sehnul jsem se k vypínači a zhasnul je a pak jsem za se- bou zavřel dveře a ponořil se do ticha chodby, jež přerušovalo jen tlumené tikání ústředního topení.

A v tu chvíli na mě dolehly staré známé obavy.

Od chvíle, co mě začaly trápit bolesti hlavy a co jsem zkolabo- val, jsem se sem tam zamyslel nad možností, že bych mohl být nemocný. Nikdy mi nepřipadalo úplně nemožné, že právě to by mohl být důvod, proč jsem se tak dlouho nedokázal vyrovnat s Derryninou smrtí – že mě něco buňku po buňce ničí a rozežírá, tiše a pomalu, aniž bych o tom měl ponětí. Tyhle obavy mě mu- čily už docela dlouho. Co když trpím nějakou chorobou, která může za to, že si nedokážu udržet žádný vztah, že se cítím v jed- nom kuse jako na trní a nedaří se mi v tomhle domě usadit? Tře- ba by to vysvětlovalo i to podivné pouto, které jsem cítil k pohře- šovaným lidem, a to, proč jsem byl ochoten udělat téměř cokoli, abych je našel. Byl jsem přímo posedlý potřebou je zachránit – občas navzdory značnému nebezpečí –, a přestože se mi zajídala teorie, že bych strávil patnáct měsíců v psychiatrické léčebně a nepamatoval si z toho jediný den, nebo že bych trpěl poruchou, kvůli níž bych odmítal přiznat, že je manželka živá a zdravá, sa- motnou představu nemoci, o něco nenápadnější a lépe skrytou, jsem zcela vyloučit nemohl. Ta myšlenka už do mě stačila za- tnout drápy.

Bočním oknem jsem viděl do obývacího pokoje svých sousedů Andrewa a Nicolý. Seděli vedle sebe na pohovce, dívali se na tele- vizi a na stolku měli otevřenou lahev vína. Sotva jsem je znal, za ty tři roky, co bydleli jen pár kroků ode mě, jsem s nimi prohodil

stěží několik vět, a přesto mě nyní při pohledu na ně popadla žárlivost. Věděl jsem proč, znal jsem její příčinu, a také jsem věděl, že nic z toho není jejich vina. Nedovedli tu ženu na policii. Nezpůsobili moje výpadky vědomí ani bolesti hlavy. Pohánělo mě nutkání, které jsem nikdy nedokázal přesně popsat a které mě v průběhu vyšetřování vždy zcela pohltilo, a za nic z toho Andrew s Nicolou nemohli. Pohled na ně mi však přesto působil bolest, stejně jako mě mučilo dívat se na ženu, vydávající se za moji manželku. A právě proto jsem byl tak zranitelný. Předstíral jsem, že mám neproniknutelné brnění a ve svých nepřítelích jsem budil dojem, že mi nic nemůže ublížit, že se nenechám zastrašit ani vyděsit. Ale to byla jen maska. Nebyl jsem nezranitelný. Právě naopak.

A zlomit mě bylo až překvapivě snadné.

Stačilo, aby zneužili Derryn.

#0430

Vzpomínáš na den, kdy jsme se poprvé setkali? Já ano. Bylo to březnové ráno, úterý, a okny dovnitř pronikaly sluneční paprsky. Rozhlížel jsem se po lidech kolem a všiml jsem si, jak se jejich pokožka nadpozemsky třpytí, jako by se něco v nich rozsvítilo. Byla to dlouhá zima, takže možná za tu podivnou záři opravdu mohlo slunce. Nebo to možná bylo tebou. Tvou bytostí. Kdykoli jsi někam přišla, rozzářila jsi celou místnost.

A to opravdu nepřeháním.

Uznávám, že tu věc se slunečním svitem a nadpozemskou září jsem si nejspíš trochu zromantizoval, ale tohle nezveličuju. Fakt. Viděl jsem ti to na očích, na tom, jak ses s ostatními zdravila i jak ses nakonec přivítala se mnou. Někteří lidé se neumějí smát očima, víš? Ovšemže víš, za ty roky jsi se v práci s podobnými lidmi musela setkat hodněkrát. Sleduješ, jak se jejich obličej pohybuje, jak se napínají svaly a žilky a všechno se přeskupuje a mění, ale zároveň cítíš, že v tom není nic emocionálního, žádná radost ani spontánnost. Zkrátka když není úsměv upřímný, člověku se nerozsvítí oči. Ale když ses usmála ty, vypadalo to úplně jinak. Tvůj úsměv byl od srdce.

Pamatuješ si na knihu Zahradní altán? Je to moje oblíbená, četl jsem ji už mnohokrát. Autorka v ní popisuje lidi, kteří se nesmějí očima. Říká, že jejich oči jsou jako jeskyně vyhloubené v žulovém útesu. Podle mě tím myslí to, že všechno, co na tom útesu vidíš, je tvrdé a ne-

poddajné a občas se ti ani za celý život nepodaří kousek ulomit nebo odštípnout, zatímco ty jeskyně jsou tak nepřístupné a skryté, že nemáš šanci zjistit, co se za nimi ukrývá, jaká tajemství v nich spočívají, a tak si nikdy nemůžeš být jistá, jestli ten útes a jeskyně jsou bezpečné, nebo ne. Každopádně se mi to přirovnání líbí, protože jsem mnoho takových lidí potkal. A musím uznat, že se na mě občas takový muž dívá i ze zrcadla. Ale tys k nim nikdy nepatřila. Nikdy jsi nebyla jako já.

Ve tvých očích bylo vždycky světlo.

A to byl nejspíš jeden z důvodů, proč mě to k tobě tolik táhlo. Vzpomínám, jak ses pohybovala po pokoji, přecházela od postele k posteli a usmívala se na lidi, a já byl čím dál nervóznější. Nechtěl jsem plácnout nějakou pitomost. Nechtěl jsem být jen další pacient.

Chtěl jsem, abys mě měla ráda.

„Dobré ráno,“ řekla jsi.

„Dobré.“

„Jak se dnes cítíte?“

Pokrčil jsem rameny. „Rozlámaně.“

„V tom případě jste na správném místě.“ Usmála ses a pak ses sklonila a začala mi zvedat postel. Ticho přerušovalo jen pšitivé skřít-pění polohovacího mechanismu. „Dnes tady sloužím, takže se o vás budu starat.“

„Fajn,“ přikývl jsem. „To je dobře.“

„Můžu vám něco přinést?“

„Ne,“ odmítl jsem a podíval se na tvou jmenovku.

Stálo na ní, že jsi zdravotní sestra.

A jmenuješ se Derryn.

„Moc hezké jméno,“ řekl jsem.

„Děkuji,“ odvětila jsi a pak ses znovu usmála. Jestli jsem do té chvíle měl ještě nějaké pochybnosti, nadobro se vypařily. Už jsem si tím naprosto jistý.

Byla jsi někdo zvláštní.

Po otcově smrti zůstala naše chata v jižním Devonu, kde jsem vyrůstal, dlouho prázdná a já ji jezdil jen párkrát do roka zkontrolovat. Tehdy jsem zrovna čerstvě ovdověl a Annabel jsem ještě neznal, takže nebyl důvod, abych do Devonu jezdil. Po jednom případu, který mě málem stál život, jsem se tam načas stáhl, abych se zotavil, ale jinak jsem tam jezdil, jen když to bylo nezbytné. Dům rodičů pro mě představoval pouze další skladiště špatných vzpomínek a připomínal mi lidi, o které jsem přišel. Až do chvíle, kdy se tam na konci roku 2014 nastěhoval můj nový nájemník, Bryan Kennedy.

Nebylo to jeho skutečné jméno, bylo však uvedené v cestovním pasu, který jsem mu nechal vyrobit. Jeho pravé jméno jsme nikdy nepoužívali, protože pro zbytek světa byl ten muž už tři roky mrtvý. Chvilí trvalo, než jsme si na to zvykli, ale nutil jsem ho používat jméno „Kennedy“, dokonce i když jsme se bavili jen mezi sebou, abychom si na to oba zvykli a nepodřekli se. Zavolal, právě když jsem si připravoval večeři.

Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou, že bych nechal hovor spadnout do hlasové schránky. Cítil jsem se vyčerpaný a zmatečný, jako loď daleko na moři, která netuší, jakým směrem se plaví. Potom jsem si však uvědomil, že pokud mi v tomhle stavu někdo dokáže porozumět, pak to bude Kennedy. Když mu povím o té

ženě a jejích lžích, bude mi věřit – okamžitě, bez váhání –, protože Kennedy stejně jako já přišel o osobu, kterou miloval ze všech na světě nejvíc, a dospěl ke stejnému závěru: o milovaných lidech nemůžete lhát – a nikdo je nemůže nahradit.

„Jak to jde?“ zeptal jsem se.

„Však víš, všechno při starým.“

Naposledy jsem s ním mluvil na Štědrý večer. Volal jsem mu, protože jsem věděl, že je na Vánoce sám, a to bylo vždycky těžké. Kennedy býval policistou, nyní pracoval na rybářské lodi. A to pro něj možná bylo ještě těžší, a tak jsem ho nechal přes hodinu mluvit o tom, jaké to bývalo u Metropolitní a jak přes svátky obvykle pracoval.

„Užil sis volno?“

„Docela jo,“ opáčil. „V sobotu se vracím do práce. A v neděli musím vyplout taky. Nevím, proč bych se měl vůbec obtěžovat se silvestrem, ale každopádně budu zpátky včas na tu megapařbu, kterou pořádám.“

Usmál jsem se. Případalo mi to nepřírozené, jako bych už zapomněl, jak se to dělá. Nebyl to ani den, co jsem odjel od Annabel a Olivie, ale zdálo se to jako měsíce.

„Neříkal jsem ti to?“ pokračoval. „Pořádám večírek v obýváku. Ženský, chlást, drogy. A všichni se mají pořádně vyfíknout, takže se oblíknu za lepríkóna.“

Znovu jsem se usmál. „Vidím, že ctíš své irské kořeny.“

„Přesně tak.“ Zarazil se a něčeho se napil. Alkoholu se ne-
tknul už tři roky, takže to nejspíš byl čaj. „Příští týden má být počasí na hovno. Žene se sem bouře a během jednoho dne by měly spadnout čtyři týdny deště. Vidím to na gauč a telku. Pro změnu.“

„Snad máš dostatečnou zásobu filmů.“

„Mám pocit, jako bych je už všechny viděl.“

Kennedy neměl v chatě internet. Neměl ani mobil, ani řidičák, ani kreditky. Elektrínu, plyn a vodu jsem platil já a on mi to dával v hotovosti. Jeho jediný průkaz byl falešný pas, a i ten měl jen pro případ, že by musel narychlo zmizet ze země. Nikdy jsme nemluvili o rozhodnutích, která ho přivedla až sem, ačkoli jsme oba stále cítili jejich dozvuky. Během případu, s nímž jsem se mu snažil pomoci, jsem poprvé zkolaboval a tehdy také začaly moje bolesti hlavy. Kennedyho dcera Leanne byla zavražděna a případ, na kterém dělal u Metropolitní a ke kterému se vrátil i poté, co ho od policie vyhodili, se mu úplně vymkl z rukou, až prodělal infarkt a málem zemřel.

Oba jsme si nesli hluboké jizvy.

„Jak se máš ty?“ zeptal se po chvíli.

„Dneska jsem se vrátil do Londýna.“

„Jak to? Myslel jsem, že zůstaneš u Annabel až do silvestra.“

„Chtěl jsem, ale něco se tu vyvrátilo.“

„Jsou holky v pohodě?“

„O ně nejde, neboj. Obě jsou v pořádku. Z Liv už je správná puberťačka.“

Kennedy si odfrkl. Očividně si to období živě vybavoval. „Tomu se nevyhneš,“ řekl s náznakem zármutku v hlase. „Začnou chodit, a než se naděješ, jsou vyšší než ty a hledají si vlastní bydlení...“ Na vteřinku se ztratil ve vzpomínkách. „Tak proč ses teda vrátil?“

„Můžu se tě na něco zeptat?“ odpověděl jsem otázkou.

„Jasně.“

„Říká ti něco jméno Catherine Fieldová?“

Ticho. „Kdože?“

„Detektiv seržant Fieldová z kriminálky v Charing Crossu.“

„Ne, s tou jsem asi nikdy nic neřešil. Proč?“

„Jen se tak ptám.“

„Jsi v maléru, Rakere?“

Ano. Jen nevím, v jak velkém.

„Ne,“ uklidnil jsem ho.

„Ale děláš na nějakým případu.“

„Možná se tu něco rýsuje.“

Vybavil jsem si tu ženu a Erika McMillana.

„Slyšel jsi někdy o Svatém Augustýnovi?“

„Není to špitál?“

„Jo,“ přitakal jsem překvapeně. „Takže ho znáš?“

„Nijak zvlášť,“ zaváhal. „Byl jsem tam. Jednou.“

„Kdy?“

„Tak před deseti jedenácti lety. Řeka tehdy vyplavila tělo sedmnáctiletý holky.“ Kennedy se odmlčel. „No,“ zafuněl a jeho irský akcent byl náhle méně zřetelný, „abych to zkrátil, šel jsem si do toho špitálu promluvit s chlapíkem, u kterýho nějakou dobu žila. Ale bylo to k ničemu. Ztráta času. Už byl přeprogramovanej.“

„Přeprogramovaný?“

„Však víš, rehabilitovanej, nebo jak tomu říkají.“

„Potkal ses tam s doktorem McMillanem?“

„Nemyslím si.“

„A vzpomínáš si ještě na něco?“

„Ohledně čeho?“

„Té návštěvy.“

„Jo,“ řekl, ale pak se na lince rozhostilo ticho. Na chvíli mě napadlo, že možná už ani nemá co říct a jen se mě snaží udržet na drátě. S výjimkou otce a syna, s nimiž vyjížděl na ryby, byl Kennedy sám, a tak si naše hovory určitě užíval. Zbožňoval práci detektiva a nyní si k ní mohl přičichnout jen zprostředkovaně přes tyhle telefonáty.

„Je to divný místo,“ prohlásil nakonec.

„Svatý Augustýn?“

„Jo.“

„Jak divné?“

„No, však víš, co to bývalo, ne?“

„Bývalo? Ne.“

„Kdysi ten špitál sloužil jako karanténní stanice. Když jsi měl lepru, tyfus, tuberu, neštovice – nebo cokoli nakažlivýho –, odlífrovali tě tam, ať už jsi chtěl, nebo ne. Proto ho postavili v Thamesmeadu. Vede tam jediná silnice, jinak se tam ani odtamtud nedostaneš. Kdysi tě tam zkrátka odvezli, a jakmile se za tebou zabouchla brána, už tě nikdy nikdo neviděl. Změnilo se to až v šedesátých letech, kdy z toho udělali špitál. Jo a taky,“ vybavil si Kennedy, „je otevřená jen půlka.“

„Jak to myslíš?“

„Využívají jen polovinu.“

Zamračil jsem se. „Opravdu?“

„Jo. Jednu půlku pár desítek let vůbec nepoužívali a pak někdy v osmdesátkách přišli s návrhem, že by to celý zrekonstruovali, a zavřeli to. Jenže když konečně zrenovovali tu funkční půlku, zjistili, že v tý druhý mezitím zahnízdili nějakí ohrožení ptáci, a měli po prdeli. Teď je z toho přírodní rezervace.“

„Takže celá jedna polovina jen tak chátrá?“

„Přesně to jsem tím myslel,“ dodal Kennedy. „Je to tam *divný*. Stojíš v ultramoderní nemocnici a koukáš z okna na polorozpadlou ruinu. Všude stromy a tráva, plevel a ptačí hovna. To místo...“ Na chvíli se odmlčel. „Jako by s ním bylo něco špatně.“

Po večeri jsem se zaměřil na Erika McMillana.

Spike už se tomu věnoval a připravoval mi důkladnou zprávu, jenže já nemohl čekat a nedělat nic, musel jsem se nějak bránit. Otevřel jsem google a pustil se do pátrání. Fieldová mi řekla, že je McMillan doktor s vynikající reputací, a mně netrvalo dlouho si to ověřit. Publikoval odborné práce, které měly v oboru vynikající ohlas, o psychiatrii napsal několik knih a získal bezpočet cen, a navrch tomu se věnoval dobročinnosti a v rámci mnoha různých kampaní vybral statisíce liber na podporu charitativních organizací zabývajících se duševním zdravím. Pochopitelně byl velice uznávaný a oblíbený.

Táhlo mu na padesát a na fotkách mu to moc slušelo. Černé vlasy rozdělené po straně pěšinkou měl dokonale učesané, vous zastřížený a křiklavě rudé brýle jen podtrhovaly jeho neortodoxní zjev. Lidé ho považovali za inovátora a zásadového muže. Tvrдили o něm, že je laskavý.

Tak proč lhal policii?

Vrátil jsem se na web Svatého Augustýna a prošel si odkazy, které mi na telefonu nefungovaly. *Kontakty* a *Podpořte nás* byly celkem jasné a *Nadace* popisovala práci nemocniční charitativní odnože Asklépios – podle řeckého boha léčitelství – a obsahovala fotografie zaměstnanců a pacientů na různých akcích. McMillan

byl na několika z nich, včetně červených brýlí. Přemýšlel jsem, co by mohl získat tím, že o mně policii lhal, a v jakém vztahu by mohl být k ženě, která se vydávala za moji manželku, ale stále se mi nedařilo tu souvislost najít. Potom jsem se pokusil dohledat adresu k němu domů. Nic jsem neobjevil. Možná nechtěl být ve zlatých stránkách, možná neměl pevnou linku, nebo jméno Erik nebylo jeho původní jméno. To vše mi ale zjistí Spike, a tak jsem se nezdržoval a přesunul se dál.

Na kartě *Historie* jsem našel suchý, stručný popis provozu nemocnice od jejího otevření v roce 1901. O roli ústavu jakožto karanténní stanice se text nijak obsáhle nezmiňoval a série obrázků – mapek z různých historických období a aktuálních satelitních snímků – ukazovala, že budova byla postavena přímo na břehu Temže. Vybavil jsem si, jak žena Fieldové tvrdila, že je nemocnice nedaleko letiště v City, ale to od ní bylo vzdálené přinejmenším dva a půl kilometru, severně od rybníku Thamesmere. Na obou březích se rozkládala sídliště, novější na západě a mnohem starší na východě, na okraji přírodní rezervace. Nebýt bezpečnostního oplocení, které Svatého Augustýna obepínalo ze všech stran, vypadal by celý areál při pohledu seshora jako neškodný průmyslový komplex.

Přesunul jsem se ke kartě *Čemu se věnujeme*.

Nemocnice sama sebe popisovala jako zařízení s „částečnou ostrahou pro pacienty trpící duševními chorobami nebo poruchami osobnosti“. Nebyl to tedy zabezpečený ústav jako Broadmoor nebo Ashworth, ale lidé, kteří se tam léčili, se s největší pravděpodobností dopustili nějakého trestného činu nebo byli nebezpeční sobě či veřejnosti. Pod odkazem *Kdo jsme?* jsem našel fotografie manažerů, tří mužů a čtyř žen. McMillan byl druhý odshora a titulky pod snímkem hlásal, že je to primář oddělení. Tentokrát červené brýle neměl.

Web nemocnice mi žádné odpovědi nepřinesl a McMillan podle všeho neměl ani účty na sociálních sítích, a tak jsem přesunul pozornost k neznámé ženě a rozhodl se prověřit, co říkala o své práci, a zjistit víc o bytu v Chalk Farmu.

Vytočil jsem číslo do Nemocnice královny Alžběty ve Woolwichi.

Bylo mi sice jasné, že pokud tam žena vůbec pracuje, pak dnes na směnu nedorazila, přesto jsem předstíral, že se sháním konkrétně po ní.

„Jak bylo to jméno?“ zeptala se žena na ústředně.

„Derryn Rakerová.“

Hlas se mi na těch slovech zadrhl a zlomil. Strhl mě vír emocí: paniky, smutku a hněvu.

„Nikoho takového v seznamech nemáme,“ oznámila mi operátorka.

„Vůbec?“

„Vůbec.“

Poděkoval jsem jí a zavěsil. Až v tu chvíli mi došlo, že jsem celou dobu zadržoval dech. Žena lhala o tom, kde pracuje, což znamenalo, že pravděpodobně lhala i v mnoha dalších věcech. Nebyl jsem si jistý, jestli je to dobře, nebo ne. Fieldová se možná přikloní víc na moji stranu, protože i jí se touhle dobou muselo podařit s nemocnicí spojit a ověřit si to, jenže to stále nevysvětlovalo, proč se dotyčná vydávala za Derryn, odkud toho o mně tolik věděla a o co jí jde. Pokoušela se mě zmást? Rozhodit mě? Vrhnout na mě stín podezření?

Zaměřil jsem se na byt v Chalk Farmu.

Stačily dvě minuty na webu centrálního katastru a zjistil jsem, že je byt psaný na Adama Reinsarta. Nikdy jsem o něm neslyšel a byl jsem si poměrně jistý, že to není žádný z Derryniných přátel nebo bývalých kolegů. Hodil jsem jeho jméno do googlu a vyskočilo na mě, že vlastní řetězec úspěšných restaurací v severním Londýně, a proto – a také kvůli svému zapojení v projektech

místních potravinových bank – se často objevuje na stránkách *Hampsteadského a Highgateského Expressu*.

Stejně jako v případě McMillana jsem ani u něj nenarazil na žádnou očividnou spojitost s neznámou ženou. Neznal jsem její skutečné jméno, což celou věc mnohonásobně komplikovalo, ale neviděl jsem ji na jediné fotce s Reinsartem, a že jich na webu bylo opravdu dost, ani jsem v žádném z článků nenašel zmínku o ženě, která by jí popisem odpovídala. Projel jsem fotky Reinsarta před jeho nejnovější restaurací, v Camden Locku, kde se zapojil do kampaně proti graffiti, na nějaké běžecké akci, kde byl celý v růžovém, s manželkou, která měla – stejně jako on – kolem šedesátky, a pak s manažerkou jeho nejznámější restaurace XYZ v Belsize Parku. Spousta žen, ale ani jedna nebyla ta, po níž jsem pátral.

Zadal jsem jeho jméno do internetových zlatých stránek. V té části města bydlel jen jeden A. Reinsart, a to na konci ulice Highgate Hill.

Zašel jsem do ložnice a prošmejdil zásuvky, dokud jsem neobjevil starý mobil s předplacenou kartou, a potom jsem se s ním vrátil do obýváku. Budu mu muset lhát a nechtěl jsem, aby Metropolitní v jeho telefonních záznamech – pokud by si je někdy vyžádala – našla moje číslo.

Zvedla to žena. „Haló?“

„Paní Reinsartová?“

„Ano.“

„Pracuji pro Metropolitní policii. Je manžel doma, prosím?“

„Ehm, ano. *Policie?* Děje se něco?“

„Ne, všechno je v pořádku.“

„Aha,“ odušila. „Aha, dobrá.“ Slyšel jsem, jak odložila sluchátko, a v nastalém tichu se do mě zahryzl pocit viny z toho, že jsem jí lhal, jenže tohle byl nejrychlejší a nejefektivnější způsob, jak se dobrat odpovědí. Moje totožnost – kdo jsem a co dělám –

musela zůstat utajena, ze stejného důvodu, proč jsem nenakráčel ke dveřím toho bytu v Chalk Farmu a nedožadoval se, aby mě žena pustila dovnitř. Jen bych tím prohloubil podezření vůči vlastní osobě a přiblížil se nadosah želízek.

„Haló?“

„Pan Reinsart?“

„Ano,“ odpověděl. „O co jde?“

Mluvil s jihoafrickým přízvukem.

„Pane Reinsarte, volám z Metropolitní policie, ale ujišťuji vás, že nejde o nic, s čím byste si měl dělat starosti. Nejste v žádném maléru. Jen jsem doufal, že byste mi pomohl objasnit několik věcí. Vlastníte byt na adrese Sovereign House 2 v Chalk Farmu?“

„Ano,“ odvětil. „Ano, vlastním.“

„Byt číslo 99?“

„Ano. Stalo se něco?“

„Všechno je v naprostém pořádku, pane. Vyšetřujeme zločin, k němuž došlo nedaleko, a já se chtěl spojit s osobou, která ve vašem bytě v současnosti bydlí, ale bez úspěchu. Nikdo tam neotevívá.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl.

„Proč, pane?“

„Protože tam zrovna nikdo nebydlí.“

Zmateně jsem se zarazil. „Ten byt je prázdný?“

„Poslední nájemník se odstěhoval na konci listopadu a nový se má nastěhovat až v lednu. Eh...“ Slyšel jsem, jak otáčí stránky.

„Šestáho ledna.“

„Má klíče i někdo jiný?“

„Ovšem. V realitce je budou mít.“

„Čí služby využíváte?“

„Hammond's. Mají kancelář na Highgate Road.“

„A ještě někdo další?“

„Ne, nikdo jiný klíče nemá.“

Z jeho hlasu bylo znát, že začíná mít podezření a už mu to v hlavě pomalu šrotuje. Snažil jsem se tím nenechat ovlivnit a vzpomněl jsem si, že ta žena také klíče neměla. Tak proto měla dveře odemčené? Nechala si je tak naschvál? Žila tam načerno?

„Jak se jmenoval váš poslední nájemník, pane Reinsarte?“

„Mark Wissich.“

„Bydlel sám?“

„Ano.“

„Víte, kde žije teď?“

„Na konci listopadu odjel do Austrálie.“

Zrovna jsem si Wissichovo jméno zapisoval na papír, ale ani jsem ho nedokončil a rovnou ho přeškrtl.

„A váš nový nájemník? Jak se jmenuje?“

„Hmm...“ Další listování. „Kevin Eggers.“

„Ale ten si ještě nevyzvedl klíče?“

„Ne,“ potvrdil Reinsart. „V Hammond's mu je mají předat šestého ledna.“

I kdyby žena v tom bytě bydlela načerno, jak přišla na to, že je prázdný? Fieldové řekla, že bydlí se mnou, ale očividně měla vazby na Woolwich a obě ta místa byla od Chalk Farmu vzdálená alespoň patnáct kilometrů. Připadalo mi dost nepravděpodobné, že by jen náhodou narazila na prázdný, odemčený byt v úplně jiné části města.

Poděkoval jsem Reinsartovi a zavěsil.

Bylo už po desáté večer, takže na telefonát do Hammond's bylo pozdě, a tak jsem se snažil zabavit jinak. A zatímco jsem přemýšlel, zrak mi padl na zásuvku příborníku, kam jsem se už hodně dlouho nepodíval. Vstal jsem, přešel k ní a pomalu ji vysunul.

Byla plná videokazet.

Už pár let jsem je neprošel a ani jsem si nevzpomínal, kdy jsem si je naposledy pustil.

Byla to domácí videa s Derryn.

Dvě jsem namátkou vybral.

První jsme natočili v únoru 2002 na dovolené v rakouských Alpách. Nebyli jsme v něm na sjezdovce, bylo to video z procházky. Natáčel jsem Derryn, jak jde kousek přede mnou, ohlíží se na mě přes rameno a usmívá se. Zrovna jsme měli namířeno do restaurace v místní vesnici. Byla to krásná víska, dokonale malebná, s řadami dřevěných domků krčících se ve stínu rozlehlých, sněhem pokrytých hor.

Zeptal jsem se jí, co si dá k večeři.

Můj hlas zněl jinak, jako by byl zvučnější, a slova tichounce praskala, protože jsem měl ústa blízko mikrofonu. Derryn se usmála a zadívala se přímo do objektivu. Odjakživa nesnášela, když ji někdo fotil nebo natáčel.

„Svařák,“ odpověděla.

„Jako předkrm?“

„Předkrm, hlavní chod i dezert.“

Zvedla do vzduchu ruku s ukazováčkem a prostředníkem zdviženými do tvaru písmene V a tentokrát se ani neobtěžovala ohlédnout. Když se konečně otočila, zastavil jsem záznam a zadíval se na její tvář, orámovanou modrou kapucí péřovky. Soustředil jsem se na rysy, kterými se od své dvojnice lišila – oči, tvar čelisti, zuby. Derryn si kdysi, během naší dovolené v Kapském Městě, uštípla kus řezáku o surfařské prkno. Nechala si ho opravit, ale

od té doby byl ten kousíček o odstín bělejší než zbytek zubu. Šlo o drobnost, nepatrnou vadu, které by si většina lidí nevšimla, ale já si ji nyní vybavil naprosto jasně a nepamatoval jsem si, že by stejnou vadu měla i ta žena, přestože jsem ji viděl jen na záznamu kamery. Rozhodně neměla tutéž barvu očí, ani stejné rty – ne zcela –, ani bradu a mluvila jinak než Derryn na videu. Kladla důraz na jiné slabiky.

Protože to není moje žena.

Opakoval jsem si to pořád dokola, abych utišil bouři, co mi zuřila v hlavě, a pak jsem záznam znovu pustil. Další den jsem vzal kameru s sebou na sjezdovku a připevnil jsem ji k batohu. V mikrofonu burácel vítr a obraz sledoval naši cestu dolů ze svahu. Díval jsem se, jak Derryn v hladkých, dokonalých obloučcích sjíždí do údolí a vzdaluje se mému tehdejšímu já, až z ní zbyla jen inkoustová skvrnka na alabastrovém podkladu.

Následoval další strh a najednou jsme seděli na sedačkách lanovky, tak vysoko, že lidé pod našima kymácejícíma se nohama vypadali jako mravenci. Tentokrát natáčela Derryn.

„Bojíš se?“ ptala se. „Přiznej, že se bojíš.“

Moje tehdejší já se usmálo. A usmál jsem se i já v obýváku.

„To teda,“ uznal jsem. „Jsem hrůzou bez sebe.“

„Vsadili jsme se, vzpomínáš?“

„Jo.“

„Kdo bude dole první, může si objednat pokojovou službu.“

„Pokojovou službu? Já myslel, že jsme se vsadili o jedno euro.“

„Tys byl *vždycky* drzgrešle, Rakere.“

Moje já na lanovce se na ni znovu usmálo. Rozsvítil se mi celý obličej. Málem jsem toho muže na obrazovce nepoznal. Už dlouho jsem se takhle nesmál. A vlastně to ani nebyla reakce na její rýpnutí, na tu žertovnou poznámku, kterou hodila do placu pokaždé, když přišly na přetřes peníze. Byl to spíš odraz toho,

jací jsme tehdy byli, jací jsme byli po celou dobu, až do konce. Ten úsměv vypovídal o našem manželství a vzájemné důvěrnosti víc než jakákoli slova.

Zazvonil mi mobil.

Byl jsem tak přilepený k obrazovce, že mi chvíli trvalo, než jsem si ten zvuk uvědomil. Rychle jsem pozastavil video, sáhl po telefonu a podíval se na displej.

Tanya Ryeová, jedna z Derryniných nejlepších kamarádek.

Chodily spolu do školy. Nemluvil jsem s ní celé měsíce, možná i rok, ale zavolał jsem jí, zatímco jsem čekal na tu ženu ve stínech před policejní stanicí v Charing Crossu, a nechal jsem jí vzkaz v hlasové schránce. V tu chvíli jsem byl zmatený, naprosto vykořeněný a potřeboval jsem, aby mě někdo uklidnil.

„Čau, Tanyo,“ pozdravil jsem a snažil se znít co nejuvolněji.

Oči jsem stále upíral na televizi, na zamrzlý obraz Derryn.

„David *Raker*,“ opáčila udiveně. Překvapilo ji, že jsem jí nechal vzkaz.

„Díky, že voláš. Jak se máš?“

„Dobře. Snad nevolám moc pozdě?“

„Ne,“ ujistil jsem ji. „Ne, vůbec ne. Promiň, že jsem se tak dlouho neozval.“

„V pohodě. Ráda tě slyším.“

„Jak se vede? Jak se mají Mick a děti?“

„Všichni se máme fajn, díky.“

„To jsem rád.“

Položil jsem jí ještě několik zdvořilostních otázek. Zeptal jsem se na manžela, na děti a na její práci, a pak jsem přešel k věci. „Poslyš, trochu jsem tady vzpomínal.“

„Aha.“

„Mohl bych se tě zeptat na pár věcí?“

„Jasně.“